

Reformáció 500

A Pathmosz Alapítvány
ünnepi kiadványa a
Reformáció 500. évfordulója alkalmából a
Budapest-Csepel-Központi Református Egyházközségről

TARTALOMJEGYZÉK

<i>Kéri Tamás:</i> Beköszöntő.....	5
<i>Hantos Jenő:</i> A Tanácsház utcától a Károli Gáspár utcáig (1987 - 2012)	8
Gyülekeztünk tagjainak nyilatkozatai.....	10
<i>László Ildikó:</i> A mamakörről	56
<i>Marosfalvi Ferencné:</i> Ismertető a helyi Kékkereszt Csoportról.....	56
A Csepeli Kékkereszt Csoport	60
<i>dr. Némethi Zsolt:</i> Beszámoló a Pathmosz Alapítvány tevékenységéről.....	61
<i>Magyary Ágnes:</i> Utószó	63

Felelős kiadó a
Pathmosz Alapítvány kuratóriuma:
dr. Némethi Zsolt elnök,
Kéri Tamás, Kollár József tagok

Szerkesztő: Magyar Ágnes

Tördelőszerkesztő: Némethi Barna Attila

A kiadvány megjelenését támogatta a
Nemzeti Együttműködési Alap
Társadalmi Felelősségvállalás Kollégiuma a
Pathmosz Alapítvány
„Segítő szeretettel egy jobb jövőért” című,
NEA-TF-17-M-0133 sz.
pályázata alapján

Készült a nyomdában,
..... példányban.

BEKÖSZÖNTŐ

Kéri Tamás

Amikor alapítványunk elnökével, Dr. Némethi Zsolttal elgondolkoztunk, hogy mi, Csepel-Központi reformátusok, miként ünnepelhetnénk meg méltó módon a reformáció 500. évfordulóját, neki támadt az a teljesen kézenfekvő gondolata, hogy ennek az ötszáz év előtti történelmi eseménynek köszönhetjük létünket – tehát ha bemutatjuk gyülekezetünket –, akkor a reformáció máig ható eredménye lesz ebben láthatóvá. Ebből a gondolatból született ez a kiadvány.

Ha gyülekezetünket vizsgáljuk az ötszáz év tükrében, egy meglepő és sajtós dolog tűnhet fel: az öt évszázadból ez a gyülekezet jóformán az elsőben és az utolsóban létezett, s közte három évszázad hosszú csendje következett. Micsoda bizonyosság az Isten újjáteremtő hatalmáról!

Az első évszázadról csak annyit tudunk, hogy a reformáció korán (1530 körül) elterjedt a Csepel-szigeten, a török által sanyargatott lakosság valószínűleg csaknem teljes egészében áttért a reformált hitre. Egy feljegyzés szerint 1576-ban Csepel református lelkészét Váczi Andrásnak hívták.

A XVII. században a Buda körüli gyakori háborúzások következtében Csepel szinte teljesen elnéptelenedett, ahogy a sziget más települései is mind. Csakhogy amíg Szigetszentmiklósról, Makádra és legalább részben Ráckevére is a nehéz idők elmúltával visszatértek az elmenekült lakók, addig a többi helyen ez nem történt meg – köztük Csepelen sem. Az elszármazott reformátusok további útja, sorsa számunkra egyelőre a történelem homályába veszett.

A következő évszázadok történetét Csepelen a sziget birtokosa, a török kiűzésében élen járó francia származású Savoyai Jenő herceg, illetve egy 1712-ben kelt, nevéhez köthető szerződés határozta meg, amelynek alapján német és délszláv telepesek kapták meg az elnéptelenedett Csepel földjeit, akik már egytől-egyet római katolikus vallásúak voltak.

A XX. századra a vallási összetétel változását Weisz Manfréd gyárépítése hozta magával. A nagyarányú földmunkák, majd építkezések, végül a létesült gyár maga az ország keleti tájairól is tömegesen vonzotta ide a szülőhelyükön munkát, megélhetést nehezen találó – ebből az irányból nagy százalékban református vallásúként érkező – embereket. Ők először 1899-ben nyilvánították ki gyülekezetszervezési akaratukat. Még abban az évben presbitéri-

um alakult, harangokat vásároltak és Csepelen, egyelőre bérelt helyiségben, megkezdődtek (kéthetente, a szigetszentmiklósi lelkipásztor szolgálatával) a rendszeres református istentiszteletek. Az ekkor még csak kétszáz lelket számláló közösség a gyár bővülésével párhuzamosan növekedett létszámában. Az első világháború előtt mintegy ezer fő, a végére már 1500, 1929-ben 4500, s tíz évvel később már a tízezret is meghaladja a csepeli reformátusok száma. (Ekkor bontotta ki szárnyait a második – királyerdői – egyházközség.)

Visszatérve a kezdetekre, 1909-ben vásárolják meg a mostani telket templom és gyülekezeti ház építésére. A királyi kancellária igencsak borsos áron, 1200 koronáért, adta – hiszen öt évvel később ugyanennyi pénzből egy szerény imaház építését határozták el! Közbeszólt azonban az első világháború, amely alatt a már majdnem együtt levő összeget hadikölcsönbe adták, így 1923-ban újra kezdhették a gyűjtést, nulláról. Az építkezés végre 1927-ben indulhat meg, a következő évben elkészül a gyülekezeti ház, majd 1933-ra a templom is. A gazdasági válság idejében mindez csak komoly kölcsönfelvétellel vált lehetségessé, amelynek visszafizetése aztán lassú és nehézkes volt – annyira, hogy a gyülekezeti házra 1936-ban már árverési időpont is ki volt tűzve. Mire kifizetik az adósságot, és új tervekkel állnak elő (a gyülekezeti ház tetőteraszának ifjúsági otthonná és segédlelkészlakássá történő beépítése, a templomkarzaton orgonaépítés), addigra kirobban a második világháború, melyben 44 nyarán használhatatlan rommá lesz az alig egy évtizede felszentelt templom. Csak egy újabb nagy adakozással 1947-48-ban sikerül felújítani.

Ennek a – még a hírhedt Rákosi-korszakban is szinte töretlen – felvirágzásnak csak 1957-ben sikerült az államnak az egyházi vezetés összefogásával véget vetni: az akkori, áldott munkát végző lelkipásztornak cserét „ajánlanak fel” egy kiváló kommunista kapcsolatokkal rendelkező vidéki lelkipásztorral. A négy gyermeket nevelő csepeli lelkészcsalád az adott körülmények közt, nem mert az ajánlatnak ellent mondani. Kommunista segédlettel Csepelre került új lelkipásztor a krónika finom fogalmazása szerint „nem tudta kellőképpen összefogni a gyülekezetet”, ezért alig egy év elteltével újabb álláscsereére kényszerült. Azt kell mondjuk, sajnos, a vezetéstől neki szánt feladatot – a virágzás megállítását – mindenesetre sikeresen elvégezte.

A Kádár-korszak ezután következő lelkipásztorai a presbitériummal csendben munkálkodva tették, amit még tehettek. Az ő helytállásuknak is köszönhető, hogy gyülekezetünk ma is él és élni akar. Az utolsó nagy, kívülről jött megpróbáltatás az ez időben zajlott szanalás és nagy lakótelep létesítés

volt, melynek során az addigi lakosság nagy része kicserélődött, jelentős, érzékeny veszteségeket okozva közösségünknek is.

A 2011. évi népszámlálás szerint ma Csepelen 6193 fő a reformátusok száma, ebből a két református gyülekezetben a felnőtt, gyülekezetet fenntartó tag mindössze alig több mint négyszáz fő, tehát vallását a többség alig-alig, vagy más kerületben gyakorolja. Biztató ugyanakkor, hogy hitoktatóink a kerület óvodáiban, általános iskoláiban jóval ötszáz fő feletti gyermeklétszámmal foglalkoznak.

A közelmúlt változásairól képet ad nekünk közvetlen elődöm, nagytiszteletű Hantos Jenő nyugalmazott lelkipásztor visszaemlékezése. E kiadvány anyagának nagy része pedig a gyülekezet most élő, hús-vér tagjainak nyilatkozata a reformáció 500. évfordulója alkalmából feltett két kérdésünkről: „Mit jelent számomra a református vallás, hit?” és „Miért vagyok a Csepel-központi református gyülekezet tagja?”

Kérem, fogadják szeretettel a kiadványt, ismerkedve kicsiny közösségünkkel, annak tagjaival, hálát adva az Isten Szentlelke által 500 éve gyűjtött világosságáért!

A TANÁCSHÁZ UTCÁTÓL A KÁROLI GÁSPÁR UTCÁIG (1987 – 2012)

Hantos Jenő

*”Ne félj, hanem szólj és ne hallgass,
mert nékem sok népem van ebben a városban.” (ApCsel 18, 9-10)*

Ezzel az Igével a szívünkben érkeztünk feleségemmel a csepeli gyülekezetbe. Erősített bennünket az a bizonyosság, hogy az az Úr, Aki ezt a gyülekezetet 1899 óta tartja életben (113 éve), Ő továbbra is velünk marad, és amiként 17 gyülekezeti (paróchus) lelkész minden emberi körülmények ellenére végezhetette a szolgálat. Isten megőrizte őket és nekünk is éltető erőt ad és útmutató üzenetet Igéje és Szentlelke által.

Ideérkezésünkkor a gyülekezet többségét az idős nemzedék adta. Előtem van Dr. Eiler Nándorné, Boriska néni, aki négy gyermeket tanított nagy hűséggel és szeretettel a gyermek istentiszteleten. Isten megáldotta hűséges szolgálatát, mert egyre szaporodtak a gyermekeket hozó szülők és gyermekek száma. S megindult később a gyermek-bibliaórák, a hitoktatás, a konfirmáció, s lassan egy egész nemzedék növekedett lélekben. S jöttek létre ifjúsági közösségek és alkalmak, majd ifjúsági táborozások (pl. Tahiban), evangelizációs alkalmak Mátraházán. Örülhettünk az egyre szaporodó házasságkötéseknek, születendő gyermekeknek. Így épült lelki-házunk „kis- és nagy építőkövekből”, gyermekekből és felnőttekből. Olykor fájó szívvel kellett többeket elkísérni utolsó földi útjukra.

Visszagondolva Isten gondviselő, gondoskodó szeretetére, szólni kell a hitélet eszközi gyarapodásáról is. Amikor szükség volt segédeszközökre és imádkoztunk (gyülekezettel együtt), jött a felelet. Megnőtt a gyermekek, ifjak száma, nem fértek el a két gyülekezeti teremben, szükség lett egy újabb helysére, ifjúsági teremre. Összefogott a gyülekezet anyagi és a fizikai munka terén is és lett ifjúsági terem a pincéből. Milyen jó, hogy ez ma is a szolgálat helye, az Iszákosmentő Misszió bibliaóráját fogadta be.

Hasonlóképpen lett fűtés a templomban, lett orgona az istentisztelet szobáé tételére, s később lett cirkófűtés is a balesetveszélyessé vált gázkonvektor helyett. A kerítést a parókia teljes hosszában – a Pálfy László presbiter által vezetett csapat – elkészítette. Megtapasztalhattuk: amikor imádságunk tárgya a lelki élethez szükséges eszköz volt, akkor Isten – nem előbb, nem később,

hanem a szükséges időben megadta azt. A Csepeli Tanács – az Önkormányzat elődje, amely a későbbiekben a Lelkeszi Körön keresztül anyagilag és egyéb kérések támogatásával is segítséget nyújtott a hozzájuk forduló gyülekezeteknek.

1995-ben az istentiszteleteket (miséket) már nemcsak a templomban lehetett látni-hallani, hanem a Csepp TV- n keresztül is. A Lelkeszi Kör felekezetei: református, római katolikus, evangélikus, baptista, görög katolikus felváltva szolgáltak vasárnapokon vagy egyéb egyházi ünnepekkor a TV-ben.

A Csepeli Lelkeszi Kör 1986-ban lépett az összetartozás útjára és 1990-ben kezdte meg – rendszeres – máig is tartó közös szolgálat útját. Gyökerei az imádságban lelték meg azt a talajt, amely abban megerősödött. Az imádság pedig az Egyetemes Imahetek alkalmain váltak a csepeli felekezetek közös összetartó Forrásává. A Lelkeszi Körnek az Önkormányzat elődjével, a Tanáccsal, is volt kapcsolata, az akkori helyzetnek megfelelően, mérsékelt módon. A rendszerváltás után az Önkormányzattal testvéri kapcsolat alakult ki, ki-ki igyekezett a maga területén, és lehetőségei szerint együttműködni a csepeli polgárok életének jobbítására. Közösben szervezték és vettek részt az ünnepeken. A gyülekezetek indokolt esetben jelentős anyagi juttatásban részesültek.

Nagy örömeinkre szolgált, jól esett, amikor „visszahallottuk” (mehaloltunk fültanúktól), amikor nem felekezethez tartozó, hanem kívül való ezt mondta: „Ezek Jézuskövetők, mert LÁTSZIK, HOGY SZERETIK EGYMÁST!”

Nagy örömeinkre szolgált, hogy ez az egymás iránti szeretet, megerősítést nyerhetett azáltal, hogy meggyőződhetett nemcsak Csepel népe, hanem egész Budapest, hiszen egy kedves Testvérünk hozott egy kívágott cikket az akkori MAI BUDAPESTI NAP című hírlapból ezzel a címmel: „Ételosztás a rászorulóknak!” Csak az első és az utolsó mondatot idézem. Első mondat: „Kétnapos ételosztást rendezett a Csepeli Lelkesz Kör a Rákóczi Kertben!” (Többek között a Csepel Központi Református Egyházközség tagjai); az utolsó mondat: „A Csepeli Lelkesz Kör (benne a mi gyülekezetünk tagjai) ezúton köszöni a híveknek, hogy hozzájárultak az ételosztás sikeréhez!”

Végül, hogy nem hiába volt és nem hiába van, a különböző felekezetek együttműködése és egyen-egyenként való szolgálata Csepelen. Az Úr megengedte, hogy a nyilvánvalóvá legyen a látó és látni akaró szemek előtt, hogy Isten szeretete munkálkodik ebben a világban, a melynek része Csepel is, és ezt a világ is elismeri, mert vannak emberei kívül e körön is, akiket indít arra, hogy elismerje: „Nem hiábavaló a ti munkátok az Úrban!”. Ennek jele-

ként, elismerésképpen 2004-ben a Csepeli Önkormányzat a Lelkészi Kört a CSEPELÉRT DÍJJAL TÜNTETTE KI.

Köztudomású, hogy vannak dolgok, amin nehezen változtat az ember az életében, és így van ez intézmények életében is. A Lelkészi Körben felvetődött, hogy VÁLASSZUNK EGY REFORMÁTOR NEVÉT ÉS AZT KÉRJÜK A TANÁCSHÁZ NÉV HELYETT. 2011-ben érkezett el ennek az ideje. A Fővárosi KÖZGYŰLÉS 26 budapesti utcanév-változtatását határozta el. A Lelkész Kör vezetője először Kálvin János nevét kérte, az övét elvetették, azután Skaricza Máté nevét javasolta, majd Szegedi Kiss Istvánét, az ő nevüket sem fogadta el a Fővárosi Közgyűlés. Végül a KÁROLI GÁSPÁR NÉVRE VALÓ VÁLTOZTATÁST A FŐVÁROS ENGEDÉLYEZTE, ÉS 2011 ÁPRILISÁBAN MEGKEZDTEK AZ ÚJ NÉVTÁBLA: KÁROLI GÁSPÁR nevével való FELSZERELÉSÉT.

Befejezéstül a Csepel életéről kért ismertetés után köszönöm, hogy megkértetek erre, mert Csepel, feleségem és az én számomra mindvégig az a hely marad, ahová sűrűn járunk és mindannyiszor ott van szívünkben a hála, hogy ott szolgálhattunk és azért a Reformáció 500. évfordulóján ez van a lelkünkben: *SOLI DEO GLÓRIA*

GYŰLEKEZETÜNK TAGJAINAK NYILATKOZATAI

Bagi Istvánné (szül. Balog Ella, 90 éves)

A református vallás mindenemet jelenti. Apai-anyai részről a békés megyei Mezőberényből származom, egész családom református volt. Édesapám vasutas volt, ami azzal járt, hogy az ország területén bárhova helyezhették szolgálattételre, ahol szükség volt a munkájára. Első önálló munkája Rajka állomáson volt, oda vitte édesanyámat és ott születtem Én 1927-ben.

Nem sokkal később Pest közelébe helyezték Őrszentmiklóásra (ma Őrbottyán), ott született a kishúgom, aki jelenleg Kanadában és, 1956 után ment oda és ott lett családja. Az ő születése idején én sokat voltam a nagyszüleimnél, anyai nagymamám nagyon szép hangú, bibliás asszony volt, rendszeresen járt templomba és mindig vitt magával, énekeltünk együtt és tanított imádkozni, este mindig előkerült a nagy családi Biblia. (Jelenleg a mostani gyülekezetem tulajdonában van, egyszer volt egy régi Biblia kiál-

lítás, oda elhoztam és ott is hagytam az egyház tulajdonában. Az a Biblia kb. 150 éves.)

A háború alatt Rákospalotára költöztünk, de én újpesten jártam polgári iskolába s nem akartam átjönni Palotára, de azt kértem, hogy Palotán konfirmálhassak, mert oda jártam templomba és jobban be akartam tagólni az ottani ifjúság életébe, akik közül már sok ismerősöm volt. Ez így is történt, a rákospalotai Arany János úti ref. templomban konfirmáltam 1941. tavaszán. Szabó Miklós volt a gyülekezet lelkésze, Gyökössy Endre pedig a segédlelkész, akit mindenki nagyon szeretett. Ez az időszak volt az én életemben is a fordulópont, ekkortól kezdve lettem rendszeresen Biblia olvasó, jártam édesanyámmal a hét közbeni Biblia órára és természetesen a vasárnapi Istentiszteleten való jelenlét sem maradt el.

Közben elkövetkezett az újabb költözés még 1941. őszén, édesapámat Pestszentlőrinc- Szemeretelepre helyezték szolgálattételre, akkor már középiskolás voltam, Pestre jártam a V. kerületbe. Ott nem volt szolgálati lakás, szüleim egy kis családi házat vettek és ez volt az utolsó lakhelyük. Az első héten jelentkezünk a gyülekezetbe és vettünk részt az egyház életében. Édesanyám asszonykörbe járt, és a vasárnapi iskolában kaptam egy kis csoportot, énekkaros voltam, lánykörös, közben zajlott a háború, ott voltunk a repülőtéren mellett, ami csak katonai célokat szolgált. Pócs Lajos volt a lelkészünk, a felesége Kozma Ilona hitoktató, áldott életű mindkettő, öt gyermekük volt.

Közben elkövetkezett 1956. Én már akkor nem laktam otthon, férjnél voltam. Édesapámat következő évben nyugdíjazták. Egy alkalommal elkísérte édesanyámat egy evangelizációra, ami úgy hatott rá, hogy attól kezdve rendszeres templomlátogató lett, később megválasztották presbiternek, gondnok lett és áldássá vált a gyülekezetének, egészen haláláig. Halála előtt fél évvel mindkettőjüket magunkhoz vettük, nem akartam, hogy anyám magára maradjon és ezt édesapám is így akarta ő 1972-ben ment el, Anyám 1996-ban. Akkor már én is egyedül voltam.

1999-ben jöttem Csepelre, itt vásároltam egy lakótelepi öröklakást, kisebbet, mint a korábbi volt a IX. kerületben. Rokonaim laknak itt, ez volt a vonzó számomra. Korábban a Nagyvárad téri templomba jártam. Csepelen is mindjárt bekapcsolódtam a Csepel Központi Református Egyházközség életébe és sok kedves embert megismertem. Jártam az Istentiszteletre, a heti Biblia órára és a rendezvényekre. Sajnos elmúltak az évek felettem is és egyre jobban érzem az évek súlyát. Közben ezt a lakást is lecseréltem ez

egészen kicsi garzonlakásra, ami itt épült a régi lakásom közelében, amit eladtam és így megoldottam a változtatást. Megszerettem ezt a környéket és máshova nem mentem volna. Az utolsó pillanatban tettem ezt és szerencsére a rokonaim is segítettek, főleg nem ellenezték a dolgot – most már nem tudnám megtenni.

Most már csak az Istentiszteletre tudok elmenni és házi Biblia órára járok ami közel van a lakásomhoz és nekem igazi lelki feltöltődést jelent jelenlegi gyenge állapotomban. Elolvasom minden héten a Reformátusok Lapját, benne a heti biblia kalauz a mindennapi tanítás részemre.

Bártfai László (74 éves)

A református vallás a számomra hitet és meggyőződést jelent, amely irányt mutat az életemben. Hálás vagyok Istennek azért, hogy megismerhettem Őt, a Szentírás és a gyülekezetben hallgatott igehirdetések által. Hiszem, hogy Ő meghallgatja az imádságaimat, számon tartja életem eseményeit, vezet és gondot visel rólam és szeretteimről. Az életben előfordulnak bajok, gondok, tragikus események, de nem kell aggodalmaskodnom és félnem. Benne bízhatom, tudva, hogy minden a javamra szolgál. Hiszem, hogy a bűneimet megbocsátja Megváltónk, Jézus Krisztus kereszthalála révén és dicsőséges mennyei hajlékot készít a számomra. Mindez nagy örömmel és békességgel tölt el.

42 évvel ezelőtt költöztünk Csepelre. Röviddel ezután egyik vasárnap megkerestem ezt a templomot és részt vettem az istentiszteleten. Nagy hatással volt rám dr. Hamar Péter nagytiszteletű úr igehirdetése. Itt a gyülekezetben szíves fogadtatásra és kedves testvéri közösségre találtam. Hamarosan bekapcsolódtam a gyülekezet életébe, az énekkari szolgálatba, később a presbitérium tagja lettem, majd a gyülekezet egyik kántora. Mindmáig nagyon jól érzem magam ebben a hívő közösségben és örülök, hogy a tagja lehetek.

Bártfai Lászlóné, Ibolya (71 éves)

Mindenki beleszületik valamilyen vallásba. A mi családunk református. Elfogadtam, ám fiatal felnőtt koromban kíváncsi voltam, milyen a többi val-

lás. Boldogan állapítottam meg, hogy egyik sem hirdeti olyan tisztán, egyszerűen, közérthetően Isten szavát, mint a mi vallásunk.

Az istentiszteletek, a bibliaórák alkalmával mindig elhangzik olyan tanítás, ami lelki épülésemet segíti elő. Szépek és értékesek az énekeink és a szószékről elhangzó imádságok. Vallásomnak és hitemnek óriási a jelentősége az életemben. Legfontosabb, hogy segít tájékozódni és a helyes irányt megtalálni a mindennapokban. 1975-ben költöztünk Csepelre, akkor még két kicsi gyerekkel. Később született a harmadik kisfiam. Adott volt, hogy a csepeli református gyülekezethez tartozzunk. Dr. Hamar Péter volt itt az akkori lelkész. Kicsi volt a gyülekezet, de a szeretetük hatalmas. Kedvesen és nagy szeretettel fogadtak minket. Hamar beépültünk a gyülekezetbe, barátokra lettünk, a férjem később presbiter lett, zenei szolgálatot is végzett és végez a mai napig is. Később én is presbiterként szolgálhattam. Sajnos pár évvel ezelőtt egy műtét következményeként lebénult az egyik lábam, így azóta csak az interneten hallgathatom Kéri Tamás tiszteletes úr vasárnapi prédikációit. Fiaim itt konfirmáltak. Alkalmanként zenéléssel teszik tartalmasabbá az istentiszteleteket.

Bártfai Gábor (40 éves)

Számomra a református hit az élet velejét jelenti, hiszen Jézusban helyreállt a kapcsolat Istennel, így sokkal mélyebb tartalmat nyerhetnek a mindennapok, ha vele járom az utam. Nagy lehetőség, hogy imádkozhatok közvetlenül Istenhez akkor is, amikor nem feltétlenül vagyok érzelmileg ráhangolódva illetve a körülmények sem ideálisak. Öröm megtapasztalni, hogy ilyenkor az Isten helyreállítja a dolgaimat. Nagyon szépnek tartom a református hitvallást, amely egyszerű, tiszta, és belső örömet, biztonságot, tartást ad. Megnyugvást is jelent, hogy nem kell futni arra, amerre a korsszellem mondja.

Ez a lakhelyszerinti gyülekezetem. Annak idején édesapám itt talált lelki otthonot, így mi is ide kezdtünk el járni a 80-as években Boriska néni által tartott gyermekfoglalkozásokra. Sokat jelentettek Hamar Julianna által vezetett ifi csapat, ifi órák, kirándulások, táborok. Valamikor ez idő tájt vált világossá, hogy döntenem kell arról ott belül, hogy közel engedem-e Jézust. Felszabadító volt ezt megtenni. Amit Pál apostol írt az ember kettős természetéről, azt nap, mint nap megélem. Kétezres évek elején az Egyetemi Gyülekezetbe

jártam, nagyon tetszett a közösség, a zenés énekes dicsőítés, amibe hamar be is kapcsolódtam.

Az utóbbi években már ide a csepeli gyülekezetbe járok, járunk feleséggel, pici kislányunkkal. Ha időnk engedi a gyülekezet zenekarában szolgálatot vállalok, illetve pótpresbiter vagyok. A gyülekezetben néhány éve működik egy házi-csoport, aminek szintén tagja vagyok.

Batta Györgyi (62 éves)

A Református Iszákosmentő Misszió Alkoholológiai Szakintézetében halottam meg először az Úr hangját Dömösön. Itt ismertem meg Jézust, mint Megváltót és hálás szívvel köszönöm, hogy azóta is az Ő szabadításában élhetek. Úgy gondolom, nem a vallás a lényeg, hanem a kegyelem elfogadása és a hit. Személy szerint nekem egyértelmű volt, hogy csakis református lehetek, számomra ez biztosítja a legközvetlenebb kapcsolatot Jézussal.

Próbálkoztam a lakhelyemhez legközelebb eső gyülekezettel is, de ott nem éreztem otthon magam. Itt már az első istentiszteleten úgy éreztem: itthon vagyok, ide tartozom. Itt kaptam lehetőséget egyéni konfirmáció előkészítésre, ami 53 évesen nekem nagyon fontos volt. Itt konfirmáltam, itt keresztem. Itt érzem a szeretetet (az Úrét és a testvérekét egyaránt). Az sem utolsó szempont, hogy ez a gyülekezet ad otthont a Csepeli Kékkereszt Csoportnak is, melynek szabadulásom óta tagja vagyok.

Dr. Bíró Józsefné (szül. Pataky Melánia, 85 éves)

Református nagycsaládban nőtem fel, nagyapám pap volt. Iskoláimat felekezeti iskolákban végeztem. Először azt tanultam meg, hogy Isten mindig velünk van és mindent lát, ezért csak az igazat és jót kell cselekednem, mert Ő megjutalmaz érdemünk szerint. Az a hit, hogy mindig velünk van, nagyon jó érzés volt. Nem kell közvetítő, egyenesen hozzá fordulhatok. Kérhetek tőle bármit, majd ő eldönti, hogy mit érdelek és mi jó nekem. Imádsággal kérni és úgy élni, ahogy egy hívő embernek kell nem mindig könnyű, de hitel és szeretettel nem is olyan nehéz, csak figyelni kell.

Csepelre 2013-ban jöttünk lakni. Még ebben az évben, 61 évi házasság után a férjem eltávozott az élők sorából. Igen rossz lelkiállapotban mentünk

el – ismeretlenül – a temetést intézni. A lelkeszi hivatalban úgy fogadtak, mintha régi ismerős lettem volna. Sugárzott felém a figyelmesség mellett a szeretet. Mikor kijöttem, a feszültség és a kétségbeesés eltűnt! A bibliaórákon is ugyanezt a szeretetet, figyelmességet kapom, de nem csak én, hanem a többi testvér is.

Bogárné Gúthy Emese (41 éves)

”És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róm 12,2)

A református vallás az én életembe a családot jelenti, amelybe beleszülettem, a nagyszülőt, aki elvitt a templomba, aki megmutatta Isten házát, aki megtanított imádkozni, énekelni, akinél lekonfirmáltam Kötegyánba, a kis falusi templomban. A hit erős értelmet ad az életnek, így meg tudunk birkózni az előttünk álló nehézségekkel.

A Budapest-Csepel Központi Református egyházközséget én választottam magamnak, amely befogadott, és most pedig már itt munkálkodhatok is. A gyermekkor és a felnőttkor közt volt egy kis szakadék, amikor is eltávolodtam a gyülekezettől, de a vallástól nem, hisz ebben a templomban volt az esküvőnk 20 évvel ezelőtt.

Majd jött a fiam iskolaválasztása, és vele együtt, szinte kézen fogva kezdtük el az új életünket, „megreformáltuk” magunkat. Kisfiam barátokra lelt, Jézusra és önmagára, amivel kinyílt és felnőtté vált úgy, ahogyan én elképzeltem. Megkeresztelkedett, majd konfirmált és itt van velünk együtt a gyülekezetben. Olyan közösséget találtunk, ahol egy nagy család részesei lehetünk, ahol a templomba öröm betérni, hisz mindenki várja a másikat és örül, ha rég nem látott padtársa megérkezik és mesél az életéről, vagy az együtt töltött perceket idézi fel.

Egy mozgalmas közösségben élünk a szó szoros értelmében, hisz a kirándulások, a hétfégi együttlétek, az elcsendesedések egyre jobban összehozták ezt a gyülekezetet, kortól és nemtől függetlenül, hisz testvérek vagyunk. Befogadók vagyunk, hisz az idegent is nyitott szívvel várjuk, amivel itt is tudjuk tartani őket, mert ők is erre a közösségre vágnak, csak eddig nem tudták, hogy ez itt van Csepel szívében.

Dominiák Zsolt (30 éves)

Teológiai tanulmányaim utolsó évét, mely főleg az eddig elméletben tanult gyakorlati elsajátításából állt, 2016 szeptemberében kezdhettem meg a gyülekezetben. Ennek részét képezték a vasárnapi istentiszteleti szolgálatok mellett a bibliaórák tartása minden korosztálynak (ifjúság, felnőtt és idős korosztály), valamint az iskolákban tartott hittan órák, melyeket első, második, negyedik, hatodik, hetedik és nyolcadikos gyermekek között végeztem.

Mély víz volt ez minden tekintetben, hiszen előtte, bár szolgáltam már több alkalommal is a gyülekezetben és más közösségekben, a folyamatos lelki munka, a készülés, és mindennek a ritmusa még ismeretlen volt számomra. Mindezek mellett pedig még a tanulmányaim befejezésével is volt bőven tennivalóm (szakdolgozat készítése, nyelvvizsga, záróvizsgára való készülés), így nem volt könnyű összeegyeztetni a dolgokat, hogy ezek mellett a családomra is maradjon elegendő idő.

A gyülekezet és annak vezetése azonban nagy segítségemre volt ebben. Megértően és támogatóan voltak mellettem ez év alatt is, a szolgálatokért mindig hálásan, személyemet örömmel fogadva. Ezúton is köszönöm ezt, hiszen bár ez a hivatásunk, azért a lelkipásztor is ember, és jólesik neki a figyelem, a szeretet. Ez pedig érezhető volt egész év alatt. Összegezve tehát a dolgokat: sokat tanultam, épültem, formálódtam a gyakorlati évem során, amiért hálás vagyok elsősorban Istennek, és az egész csepeli gyülekezetnek.

Borsa Csaba

Kicsi gyermekkoromtól fogva református családban nevelkedtem. Nekem hétköznapi is élhető hitet mutatott meg a reformáció, ami számomra azt jelenti, hogy Isten folyamatos megújulásra hív, amelynek alapja a Biblia. 2000-ben költöztünk a feleségemmel Csepelre. Itt születtek a gyerekeink, akiket itt kereszteltünk meg, aztán itt is konfirmáltak. Az egyházközség is közel van a lakóhelyünkhöz.

Szívesen veszünk részt az istentiszteleten, ahol jó hallgatni a Tiszteletes úr igazságait. Boldog vagyok, hogy az egyházközség tagja lehetek.

Fehér Imréné (szül. Mészáros Margit, 83 éves)

Ahol születtem, abban a községben mindenki református volt. Családom is nemzedékről nemzedékre követte ezt a hitet. Hétéves koromban kerültem Budapestre. A Nagyvárad téri templomba jártunk. Legjobban a vasárnapi iskolába szerettem menni. Nekem a templom kertje volt a játszótér. Dr. Patay nagytiszteletű úr sok szeretettel és türelemmel tanított Isten szeretetére.

Csepelen 30 éve élek, azóta járok a központi református templomba. A gyülekezetbe 8 éve járok rendszeresen. Piroska volt rám nagy hatással. Meghallgatta problémáimat és így biztatott: imádkozni, imádkozni.

Kéri Tamás nagytiszteletű úr akár igehirdetéskor, akár a bibliaórák alkalmával a Szentírás igaz értelmét mondja, tanítja. Gyülekezeti testvéreim tördnek velem – amikor beteg voltam meg is látogattak. Jó érzés, hogy Holik Attila főgondnok vezetésével templomunk, gyülekezeti házunk rendre újul, szépül. Jó ide tartozni!

Fráter Béla (93 éves, feljegyezte Kollár József)

Csendes, szerény, visszahúzódó testvérünket ismerhetünk meg Béla bácsi személyében. Amikor leültem vele beszélgetni kinyílt, mint egy kincsesár és elkezdett mesélni életéről, családjáról.

„92 éves vagyok és a Nagyvárad melletti Mezőtelegden születtem a nemes ippi, érkeserűi, rogozi, béltelki Fráter család gyermekeként.

A tisztességes nevem ippi, érkeserűi Fráter Béla. A mi családunk származása egészen az Árpád-házig vezethető vissza. Felmenőim között a magyar történelem nagy alakjai közül Fráter György a „fehér barát”, pálos szerzetes, katona, országos és erdélyi politikus, helytartó, esztergomi érsek és bíboros mellett, Fráter Erzsébet Madách Imre felsége is megtalálható.

Édesanyám katolikus volt, de a Fráter család miatt áttért a református hitre. Így egyetlen gyermekként engem is reformátusnak kereszteltek. Ősi reformátusok vagyunk. Nagyapám nagyon gazdag ember volt, sok-sok pénzzel és vállalkozással. Többek között fuvarozó cége volt Budapesten, ezért gyakran járt oda a mezőtelegdi kúriánkból.

Később a cégei miatt költöztünk Budapestre. A rendszerváltás után vizszakaptam volna a családi kúriát, de ennek a feltétele az volt, hogy fel kellett

volna vennem a román állampolgárságot. Erre én nem voltam hajlandó. A kúriát azóta a román állam felújította, és ma Bőjte Csaba ferences atya gyermekotthonaként üzemel.

Amikor átkerültünk Budapestre, én repülőoktatóként dolgoztam. Újpesten laktunk és az ottani Mády utcai református gyülekezetnek voltam a tagja.

1950-ben nősültem meg, s feleségem fiúgyermekét együtt neveltünk fel. Eddigi hosszú életem során sok mindennel foglalkoztam. Főleg a repülés volt a szerelmem, de nyelvtudásom miatt dolgoztam az IBUSZ-nál is.

Újpestről kerültem Csepelre és a Jóisten ide ebbe a gyülekezetbe vezetett. Rendszeresen, vasárnaponként, járok a templomba, de a bibliaórákon is részt veszek. Életem sokfelé sodort, többek között a 90-es években az Amerikai Nagykövetségen titkár voltam Zwack Péter mellett.

Mindig a hit, a tisztesség és a becsület vezérelt életem során.”

Gáspár Biborka (39 éves)

Reformátusnak lenni számomra azt jelenti, hogy Jézus követője vagyok, és hogy a Biblia olvasása a mindennapjaim része. Bármikor elmondhatom Istennek örömeimet, bánatomat. Kérhetem a segítségét, a bűnbocsánatát, hálát adhatok Neki, közvetítő nélkül.

Dédnagymamám Pestre költözésük után, az 1960-as évektől ennek a gyülekezetnek volt tagja, ő ragaszkodott ahhoz, hogy engem itt kereszteljenek meg. Istennek hála 11 évet tölthettem vele és ez idő alatt sokat hallhattam tőle Jézusról. Úgy gondolom, ő volt az, aki által az Úr Jézus először szólított meg, és ő volt az, aki először hozott el ebbe a templomba. Később természetesnek tartottam, hogy ebbe a gyülekezetbe járjak. Ma már férjemmel és gyermekeinkkel együtt tartozunk ide.

Harza János (43 éves)

”Nagymamáim emlékére.”

Amikor a Reformációról és a Csepel Központi Református gyülekezetéről szeretnék néhány gondolatot megfogalmazni, elkerülhetetlen számomra, hogy ne az elejéről, úgy értem, az életem azon pontjáról kezdjem a gon-

dolkodást, amikor először tettem fel azokat a bizonyos kérdéseket: “Honnan jöttem, mi a célja az életemnek, merre tartok”? A kérdések viszonylag hamar megfogalmazódtak bennem, de a válaszokat egy tizenéves nem mindig jó helyen keresi.

A kérdéseimre a Csepel Központ Református Gyülekezetével, a gyülekezetbe való elhívással válaszolt az Úristen. 26 éves voltam ekkor. Az akkori körülményeim úgy alakultak, hogy a keresgélések után rátaláljak arra a helyre, közösségre, ahol Istent a legközelebb érezhetem magamhoz, ahol a legközvetlenebb módon szól hozzám, érint meg, azokon a testvéreken keresztül, akiket akkor még nem ismertem, de a lélek egy volt bennünk, így nem kellett sok éves ismeretség ahhoz, hogy otthon érezzem magam – szinte rögtön.

Egy panellakás kis szobájában kezdett ébredezni a hitem, az új életem, és mint már említettem, kereséssel folytatódott. Fontosnak tartom megemlíteni, hogy több felekezetben járva más-más tapasztalattal, benyomással érkeztem ide a csepeli gyülekezetbe. Erre alapozva mondhatom, hogy a Református Egyház és az 500 évvel ezelőtti reformáció egy olyan alappillérei az életemnek, amelyek számomra meghatározzák a mindennapokat. Csodálatos megtapasztalásom volt, ahogy Isten belépett az életembe, közbenjárók, szentek, papok és igen – egyház nélkül. Mert a személyes kapcsolat Istennel ilyen. Egyszerű, személyes és örömteli. A Vele való közösség azonban itt nem áll meg, hanem ajtót nyit mások felé, utat tör, mint egy kis fűszál a beton alól, gátlásokon, megkötözöttségeken, bűnökön keresztül, hogy hirdesse az örök életet. Így érlelődött bennem a vágy, hogy találkozhassem olyan emberekkel, akikben testvérekre találok, akik között szolgálhatom a mindenható Istent. Nagy öröm volt számomra, amikor rátaláltam erre a gyülekezetre. Kinyílt előttem a világ azon piciny szeglete, amely addig rejtve volt előttem, amelyről később megtudtam, hogy nem piciny szeglete a világnak, hanem a világ szegletköve. Az Úr Jézus Krisztus.

„Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett.” (Kol 1,16).

Itt volt bennem valahol mélyen mindig, de nem tudtam meghatározni, mi is az pontosan, mitől vagyok olyan furcsán különc (bolond) a korábbi életem résztvevői számára. Rátaláltam tehát a közösségre, a helyemre, a szolgálatban

való örömrre. Aztán idővel jöttek a próbák és a győzelmek is. Szeretteim súlyos betegségből való felépülése, szabadulás megkötözöttségekből, napi küzdelmek, amelyeket mindannyian vívunk, mindennapi közösség az Élő Istennel, áldások sora, melyekről korábban nem gondoltam, hogy megtörténhetnek.

Legkedvesebb szolgálatom, amikor zenével és énekkel hirdethetem az Úr dicsőségét azokkal a testvéreimmel, akikre ajándékként tekintek, akikkel valahányszor hangszert fogunk vagy énekelünk, mindig átélhetem a család és barátság Isten lelke által font, különös szeretetkötelékének összetartó erejét.

Ma már feleségemmel és három gyermekünkkel mondhatjuk magunkat e nagy család, a csepeli gyülekezet tagjának, és hitem szerint, ha majd ők teszik fel azokat a bizonyos kérdéseket a maguk idejében, akkor a legjobb helyen tehetik ezt meg.

Hogyan lehet az ilyesmit felfogni, megérteni az elmével, befogadni a végtelent a végessel? Az életem megújulása a szívemből ered, ott született meg a vágy, hogy megismerjem az „ismeretlen Istent”.

Rátalálni, megismerni, közösségben lenni vele. Számomra ezt jelenti a Csepel Központi Református gyülekezet és a reformáció. Hálás vagyok Istennek, hogy megújult egyházába tartozhatom és hálás vagyok azokért, akik keresztül mindezt munkálta, lehetővé tette Ő.

Harzáné Hangyási Anita (36 éves)

Fiatal lányként én nem tudtam különbséget tenni katolikus és református egyház között. Volt elképzelésem a katolikus vallásról és talán emiatt sem volt számomra vonzó a hívő élet. Mikor először jöttem hálát adni Istennek a Csepel Központi Református Gyülekezetbe (sikeres érettségi vizsgám miatt), meglepődtem, hogy ez a templom nem túl szép. Nincsenek szobrok, festmények, amik díszesebbé tennék. Akkor ez furcsa volt nekem, de később rájöttem, hogy nagyon fontos a Bibliából megismerni Isten valódi arcát. Nem képekről, szobrokról egy mások által elképzelt reneszánsz Istent kell keresni, közvetítőkön, szenteken keresztül bebocsájtást nyerni oda, ahová mindannyiunkat hív a mi Megváltónk.

A hitben járás lényegét, tiszta igei alapon nyugvó istentiszteletet, Jézus Krisztus alázatát, a kegyelmes, féltőn szerető Istent jelenti nekem a református hit. Számomra a csepeli gyülekezet életem legfontosabb eseményei alapját jelenti. Itt confirmáltam, itt fogadtam örök hűséget férjemnek, majd itt kereszteltük meg gyermekeinket. Emlékeim sarokkövei itt nyugszanak e

falak között és bár Csepelről elköltöztünk, továbbra is ez az a hely, ahová húz a szívem. Szeretném, ha gyermekeim is megtalálnák az életre vezető egyetlen utat, itt a Csepel Központi Református Gyülekezetben.

Holik Attila (54 éves)

Budapesten, Csepelen születtem 1963. március 7-én. Családommal itt élünk. A Csepeli Erőműben 1980 óta dolgozom, mint közlekedés gépész, illetve villamos művi kalorikus gépész.

Feleséggel 1987. május 23-án kötöttünk házasságot. Két leánygyermekünk van Renáta és Alexandra. Nagy örömünkre, megköszönve Istennek, két kis unokánk született Bence 2005-ben és Fanni 2010-ben.

A gyülekezetbe 1996 óta járunk. Akkor csatlakoztam, amikor az életem mélypontra került. Édesapám daganatos betegsége, édesanyám több évtizedes embert próbáló elmebetegsége, gyermekem orvosi műhibából adódó fogyatékosága lelkiileg összeroppantott. A társasházban lakó barát és későbbi testvér, Szőke János és családja hozott el ide a templomba kislánnyal, ahol egy szeretetközösség fogadott.

A napi igék, a testvéri közösség, Hamar Julianna lelkipásztor szerető lelki gondozásai erősítették meg a gyülekezeti közösséghez tartozást számunkra. Julikától 1996-ban egy őszi vasárnapon olyan igehirdetést hallottam, ami mintha az én életemről és problémáimról szólt volna. Azóta amikor munkahelyi beosztásom megengedi, minden vasárnap jövök. Jövünk. Családunk számára fontos a gyülekezetben tapasztalható légkör, ahol sok olyan testvérré, családra találhattunk, akikkel együtt követhetjük az Urat.

Külön köszönetünket szeretnénk kifejezni családom nevében is Szőke János és Dürgő Márta, Nagy Jánosné testvéreinknek és családjuknak, valamint Hamar Julianna lelkipásztornak és családjának. Ők segítettek bennünket a gyülekezetbe való beilleszkedés, illetve keresztyén életünk útjának egyengetésében.

1997-ben konfirmáltam, majd 1999-ben kértük az Úr áldását házasságunkra. 2017-ben Mátraházán a 30. házassági évfordulónkon erősítettük meg fogadalmunkat. Feleséggem és Renáta lányom 1999-ben, Alexandra lányom 2004-ben tett vallást hitéről. 2006. január 1-től presbiterként, 2012. január 1-től a gyülekezet főgondnokaként szolgálom a gyülekezetben.

Amióta Isten belépett az életembe, meggyőződésem, hogy személyes fel-

adatot, küldetést készített el számomra. Életem gyökeresen megváltozott. Ahogy az ige mondja „a régi elmúlt, és ime, új jött létre”. Megtapasztalom az isteni szeretetet és erőt. Ezt kapcsolataimban is kamatoztatni tudom. Megpróbálom átadni ezt az embereknek, testvéreknek szolgálatom során. Türelmet tanultam, megbecsülést. Bízom benne, hogy a presbiteri gondnoki feladatkörben, Isten fel tud használni. Remélem, hogy megáldja és megsokszorozza az egyébként nagyon sokszor hiányos, gyenge és elégtelen képességeimet. A jövőről mindig nehéz beszélni. Vannak terveink, de az utolsó szó mindig Istené. Nagyon fontosnak tartom a szoros munkatársi kapcsolat és a szolgálatot. Elszoktunk az aktív gyülekezeti élettől. Napjainkban már nem elég, hogy csak a lelkész látogasson, hogy csak a lelkész imádkozzon, hogy csak a lelkész olvasson igét. Sokan szeretnek csendben, békésen meghúzódni. Az egyház problémáinak megoldását a gyülekezeti tagok, a „laikusok” aktivizálásában látom. Ha sikerül tenni akaró, hitben járó és szolgáló testvéreket bevonni a gyülekezeti életbe, kiscsoportokat kialakítani, akkor a közösség élete erőteljes virágzásnak indulhat. A lelkész, a presbitérium és a gyülekezet a szolgálatban egymásra kell, hogy támaszkodjon.

Hálás vagyok Istennek azért, hogy egy olyan közösség tagja lehetek, ahol kegyelme bőven árad és a gyülekezetet napról-napra növeli.

Imre Sándor (69 éves)

Beregszászi református családból származom, gyerekkoromban 11 éves koromtól, amíg 16 éves lettem, jártam templomba. Édesapám tanított imádkozni, ő mondta nekem a „Miatyánk”-ot, a „Hiszekegy”-et.

Apámék öten voltak fiútestvérek, magyar katonaként szolgáltak a második világháborúban, közülük ketten odavesztek. Szüleim 47-ben ismerkedtek meg, mindketten reformátusok voltak.

14 évesen konfirmáltam. 16 évesen súlyos vesebeteg lettem, három hónapig voltam a kórházban, ahol az életemért imádkoztam. Egy tatár orvosnő lett az őrangyalom. Az iskola után reklámfestőként dolgoztam, templomban csak a nagy ünnepekkor jártunk. Nagyobbik gyermekünk, a lányunk, keresztlőjekor volt az egyházi esküvőnk 1973 novemberében. Az akkori Szovjetunióban üldözték az egyházakat, ezért a lelkipásztorok nem sokat adtak a formaságokra. A református püspök adott össze bennünket a feleségemmel lakásunkban, még azt sem engedte – időhiány miatt –, hogy ünneplőt vegyek fel.

Családunkban megjelent egy megoldhatatlannak tűnő probléma. Amikor ez megoldódott, akkor találtunk vissza ismét az egyházhoz. Feleségem katolikusból reformátussá lett, a gyermekeink egy fiú és egy lány, itt élnek Magyarországon, ők is és gyermekeik – az unokáink – református vallásúak.

Itt lakunk Csepelen, kézenfekvő tehát, hogy ebbe a gyülekezetbe járunk.

Imre Sándorné (szül. Varga Margit, 65 éves)

Szívem, lelkem szerint református vagyok, de katolikusnak kereszteltek. Apám református volt. Hét évvel ezelőtt a fiammal együtt konfirmáltam Beregszászon. A férjem is református.

Egy megpróbáltatás megerősített bennünket abban, hogy az Úr nélkül nehezebb lenne az életünk. Tőle kapjuk a biztatást, az erőt. Azóta minden reggel együtt imádkozunk, ami megerősít idős napjainkra, és a családdal való együttlétünkre is jótékony hatással van. Csak hálával tudok áldozni az Úrnak azért, hogy a gyermekeim, unokáim az Úrral járnak. Naponta imádkozunk értük, mert mindennap egy kihívás a rohanó világban.

Mivel Kárpátaljáról való áttelepülés után Csepelre jöttünk lakni, egyértelmű volt, hogy a csepeli gyülekezetbe járunk. 2014-ben befogadó közösségre találtunk itt. Járunk férjemmel istentiszteletre, bibliaórákra, valamint a szépkorúak alkalmaira. Amikor hazalátogatunk Beregszászra, a helyi gyülekezet alkalmaira is elmegyünk. Mindig imádkozunk értük, nemzetünkért.

Jakab Katalin és családja

Hitet, lelki békét, erkölcsi irányítót, biztonságot, közösséghez tartozást, valamint – talán személyes életutamból fakadóan – a magyar nemzethez való tartozásomat is jelenti. Ezt talán más vallások is nyújtani tudják, de kifejezetten a református vallás képviseli számomra a hittel összeegyeztethető racionalitást, valamint az embertársainkkal való szolidaritás érzését. A református vallás számomra az élet minden területén biztos keretet ad, eligazodási pontot jelent. Családom kárpátaljai. Az ottani magyarok jó része református. Szülőfalunk, Vári, pedig egyenesen szín református volt.

Negyven évvel ezelőtt jöttünk Magyarországra, azért éppen Csepelre, mert itt már alakulóban volt egy kis „kárpátaljai kolónia”, az előttünk átte-

lepült rokonaink Csepelen találtak otthonra. Érkezésünk után azonnal kerestük a kapcsolatot a gyülekezettel. A Várihoz és templomához fűződő érzelmi kötődés persze soha el nem múló érzés, de ma már otthonunknak tekintjük Csepelt. A kevés jellegzetes épülettel rendelkező kerületnek igazi értéke a református templom és parókia. Gyermekeim konfirmációi, unokáim keresztelői zajlottak itt, úgy gondolom, máig élő a kapcsolatunk a gyülekezettel.

Káté Eszter (21 éves)

Én arra a kérdésre válaszolnék inkább, hogy mit jelent a hit számomra. Azt, hogy a láthatón túl van más is, van örökkévalóság, van egy szerető Istenem, akit bár nem láthatok, csodálatos módon mégis munkálkodik az életemben. Igéjén keresztül megszólít, követésére hív és megváltoztat. A hit az én döntésem.

Családom révén már születésem óta ebbe gyülekezetbe járok, itt nőttem fel, itt hallhattam Isten szavát évről évre. Az Úr megajándékozott sok-sok baráttal, tanítóval és testvérrel. Számomra a gyülekezet olyan, mint az otthonom. Megannyi emlék, élmény és fontos személy kapcsolódik hozzá. Azt, hogy milyen nagy ajándék, hogy itt otthon lehetek, akkor értettem igazán meg, amikor hónapokig messzire kerültem. Akkor döbbsentem rá igazán, milyen ajándéka az Úrnak a gyülekezetem! Mindig nagy öröm, ha a gyülekezetbe járó testvéreimmel együtt szolgálhatok.

A gyülekezeti zenekarnak azért vagyok a tagja, mert jó dolog együtt dicsérni az Urat és a gyülekezetet ebben vezetni. Azzal, ha Istent dicséjük, és arról éneklünk, hogy ki Ő számunkra, megerősödhetünk és bátorságot nyerhetünk. A zenekari közösség pedig szintén áldás: habár több korosztályból vagyunk, és nap, mint nap más kihívások elé nézünk, olyan jó találkozni, hogy Isten előtt megnyugodva, Róla énekeljünk.

Kéri Tamás (55 éves)

Kéri Tamás vagyok, ennek az egyházközségnek lelkipásztora, immár hatodik éve. Hogy mit jelent számomra a református vallás? Egy ölembe hullt drága örökséget, melyből köteles vagyok minél többet továbbadni másoknak.

Hogy „ölembé hullt”, azt úgy értem, hogy kis családjamban édesapám volt református, akit két éves koromban elvesztettem a második világháború után budapesti kollégiumokban szerzett súlyos tbc betegsége következtében. Őt házasságunknak az ötvenhatos megtorlásokat követő négy évében édesanyám úgy ismerte meg, mint aki nem jár gyülekezetbe és nem beszél hitéről (akkor ez volt a diktatúra határozott elvárása tőle, mint tanártól, ill. újságírótól) – bár a református esküvőhöz és keresztelőhöz ragaszkodott. Édesanyám igaz, csak e négy év előtt, és azt követően, de járt templomba – csakhogy vallásának megfelelően, r.k. esti misékre (ettől őt a tanítói foglalkozása sem tarthatta vissza). Így neveltek engem szinte a „semmiből” reformátussá.

A „drága örökség” tartalma a következő élmények, megtapasztalások: először is gyerekkoromban megismert sok-sok bibliai történet, s hogy a vallási tanítást ezeken, és nem dogmákon vagy „kitalált meséken” át csepegtették belém; továbbá az első alkalommal tizenhárom évesen, konfirmációra készülésemkor átélt felismerés Jézus Krisztus kereszthalálának rám nézve történet életre szóló jelentőségéről; végül, hogy egy gyülekezet lelki vezetője lehetek, de nem az elérhetetlen tisztelet távolságából, hanem mint a közösség egyik tagja, ugyanolyan hétköznapi családi feladatokkal küzdve.

Ami pedig az örökség „továbbadását” illeti, ez kiváltság és öröm, akár milyen gyarló módon tudom is megtenni szószéken, öregotthonban, otthoni beszélgetéseken, temetői szertartás, keresztelői felkészítés vagy bármiféle más alkalommal, egy a lényeg: a Szentlélek segít ebben.

Mit jelent még a református vallás? Azt a közösséget, amelynek szolgáltára maga a Mindenható Isten hívott el, ahogyan akkor mondta:

„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket, és arra rendeltelek, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérteek az Atyától az én nevében, megadja nektek.” (Ján 15,16)

Azt a szolgáló közösséget, akikkel a 2011-12. fordulójának hidege, gúnyolódása, kirekesztettsége szinte ismeretlenül is rögtön egybeforrasztott.

Mindenekelőtt pedig azokat a sok munkával, nehézséggel, kísértéssel terhelt embereket, akiket csak ugyanaz a Jézus Krisztus emelhet, üdíthet fel, gyógyíthat meg, aki velem is ezt teszi napról-napra.

Kollár József (65éves)

Erre a kérdésre nagyon nehéz választ adni, hiszen a hit megélése mindenki számára személyes viszonyulás, mégis az életünk egyik legfontosabb megélt és megválaszolható része.

A hitem keresése valahol ott kezdődött, amikor Tiszaszőlősön nyaranta a nagyszüleimmel elmentünk templomba vasárnaponként. Ez itthon Csepelen akkor nem volt szokás nálunk. Ott igen mélyen hozzátartozott az életünkhöz. A templomba csodálkozva láttam, hogy nagyapám neve egy kis táblán ki volt írva azon a padon, ahol ültünk. Akkor még fel sem fogtam, hogy mi, miért van.

Az iskola és az otthoni környezet nem erősítette egymást. Nem neveltek hitben, hiszen ez nem volt itt hivatalosan elfogadott. Mindenki próbált alkalmazkodni, s bevallom ez nekem nem esett nehezemre. Éljük az életet úgy, ahogy van, használjuk ki minden pillanatát!

Eljött az a mozzanat, amikor engem is megérintett a hit, Jézus személyén keresztül. A 80-as évek közepe táján kezdett a nagyobbik fiam kamaszodni. Nehéz családon belül kezelni ezeket a változásokat. A lázadás, a kamaszgyerek viselkedése sokszor elviselhetetlen. A problémák olykor minden szülő számára megoldhatatlannak tűnnek. Így volt ez nálunk is.

Egy este nem tudtuk, hogy hol késik már a fiunk. Nem tudtunk aludni, mert nem jött haza. Akkor még a telefon olyan volt, hogy tíz-húsz évet kellett várni a bekötésre, vagyis nem lehetett csak úgy hazaszólni. Minden szülő aggódik, mi is nagy nehezen hajnal felé aludtunk el. Ekkor különöset álmodtam. Megjelent álmomban Jézus, aki az ágyam végén állt és megnyugtatóan, hogy nem lesz semmi gond a fiunkkal. Ezzel egy időben felriadtam az ajtócsengő hangjára. Kimentem ajtót nyitni. Fiunk érkezett meg. Ettől a naptól kezdve nem hagyott nyugton a gondolat, keresni kezdtem Istent.

Először a Bibliában próbáltam megtalálni, majd az anyósom segítségével jutottam el a csepeli gyülekezetünkbe.

Istenkeresés közben lehettem volna katolikus, vagy más gyülekezethez tartozó. Három dolog sodort a református közösség felé. Az első: a keresztelesem református hitben történt. A második: szeretett anyósom volt, aki ide vezetett a csepeli közösséghez. A harmadik pedig a református hitélet egyszerűsége, hitünk, cselekedeteink egységének megjelenése mindennapi életünkben. Ebből kiderül, hogy felnőtt fejjel lettem a közösség tagja. Évek teltek el

mire úgy döntöttem, hogy eljött az idő hitem megerősítésére a konfirmáció által.

A református hívői élet számomra teljesen megváltoztatta életem minden területét. A mindennapos Bibliaolvasás segített, segít erősíteni hitemet, szabályozni életemet. Számomra a minta Jakab levelében testesül meg. Sokat beszélhetünk a hitünkről, ha életünk mindennapjaiban nem tudjuk megélni, s cselekedeteinken keresztül környezetünknek megmutatni. („Mondhatja valaki azt is: „Neked hited van, nekem meg cselekedeteim vannak.” Mutasd meg nekem a hitedet cselekedetek nélkül, én is meg fogom neked mutatni cselekedeteim alapján a hitemet.)

*„Mert ahogyan a test halott a lélek nélkül,
ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül.” (Jak 2 18,26).*

Számomra a református hit azt jelenti, hogy nap, mint nap a cselekedeteinkkel kell megmutatni, hogy hiszünk az Isten ígében az Ő egyszülött fiában, Jézus Krisztusban, a mi urunkban. Ezen hitünk megéléséhez nincs szükség feldíszített templomra, bonyolult vallási ceremóniára, csak arra a közösségre, akikkel megélhetjük, Jézus Krisztussal való együttlétet.

Csepel számomra azt a helyet jelenti, ahol életem nagy részét töltöttem.

Itt jártam óvodába, általános, középiskolába.

Itt nősültem, itt születtek a gyermekeim, unokáim.

Itt kezdtem el dolgozni, s innen mentem nyugdíjba is.

Valójában nem én választottam Csepelt, hanem Csepel választott engem. Nem volt kérdéses, hogy melyik református gyülekezetnek legyek a tagja. A gyülekezettel a kapcsolatom szeretett anyósom (Mecsei Lászlóné) segítségével alakult ki, már több mint 27 éve. Abban az időben Hantos Jenő és Hamar Julianna voltak gyülekezetünk lelkipásztorai. Hantos Jenő („Jenő Bácsi”) kiváló lelkipásztor és közösségépítő volt. Az ő munkáját harmonikusan kiegészítette Hamar Julianna, a mi Julikánk, aki sokat adott közösségünknek, gyermekeinknek, de élen járt az idősök gondozásában is. Ők voltak közösségünk igazi lelki vezetői. A családom és én sokat köszönhetünk nekik.

Itt lettem felnőtt konfirmandusként gyakorló tagja egyházunknak. Itt kaptunk esélyt arra, hogy 25 éves házasságunkat az Úr színe előtt megpecsételhettük. Kisebbik fiam és unokahúgom ebben a gyülekezetben nőtt fel és itt konfirmáltak. Nagy megtiszteltetés volt számomra, amikor ettől a közösségtől megbízást kaptam és 6 éven át presbiterként dolgozhattam.

A sok jó, amelyet kaptam és kapok sajnos nem mindig egyforma intenzitású, s volt időszak, amikor csodálkozva figyeltem azokat a folyamatokat, amelyek közösségünk szétszakadásához vezettek.

Ennek már lassan hat éve. Ekkor volt az, hogy Hantos Jenő szeretett lelkipásztorunk nyugdíjba vonult. Az akkori presbitérium felelőssége óriási volt az új lelki vezető megtalálásában, elhívásában. Mint a presbitérium tagja én is részese voltam ennek a folyamatnak. Sok-sok vita, keresgélés előzte meg a lelkészválasztást.

Nem gondoltam, hogy ilyen erősen megjelenik az egyházon belül is az emberi gyarlóság. Olyan vélemények kerültek felszínre, amelyek számomra elfogadhatatlanok voltak. Ennek ellenére kiálltam az egység, a gyülekezeti közösség mellett. A választás két részre szakította a közösséget. Sajnos azok a testvéreink, akik nem értettek egyet az új lelkész személyével, elhagytak minket. Ekkor bizonyosodtam meg, hogy a lelki vezető nagyon fontos a közösségnek, de a közösség fontosabb nekem.

Kéri Tamás most már hat éve lelki vezetője közösségünknek, és bizonyította, hogy méltó volt a többség bizalmára. Ennyi év elteltével kijelenthetem, hogy a seb már begyógyult, de a gyülekezet jövője egyre fontosabb közös célunk. Ennek érdekében igyekszem mindent megtenni tehetségemhez és erőmhöz mérten. Ez a közösség adja meg számomra a biztonságot, ami életünk elengedhetetlen része. A közösségünk tagjai jelentik azt a kapcsolatrendszert, amelyre szükségünk van a mindennapos levegővételhez.

Jó itt lenni, s ide mindig haza jövök.

Koós Edéné (84 éves)

Nagyszalontáról származom, ami hajdan a Toldy család birtoka volt, majd Bocskai István fejedelem által betelepített hajdúk vámjoggal felruházott városa lett. Itt született Arany János és én magam is.

Itt természetes volt, hogy templomba járunk, s már kis gyermekkoromtól vittek a református gyülekezetbe. Nagyszalontán végeztem az elemi iskoláimat, majd 1945-ben a család „felkerült” Pestre. Nagyszalontán a lakosság nagy része református. Szomszédjaim között voltak katolikusok, akik próbálták elhitetni velem, hogy az egyedüli üdvözítő vallás az ő hitük. Nem az egységre, hanem a különbözőségekre hívták fel a figyelmemet. Ez már akkor sem volt szimpatikus.

Amikor Budapestre kerültünk, először édesapám jött előkészíteni a „te-repet”, s utána követte őt a család. A polgári iskoláimat már itt végzetem. A Nagyváradi téri tisztviseelőtelepen laktunk, és oda jártunk templomba, Patay Pali bácsihoz. Testvéreimmel nagyon jól éreztük magunkat. Ott is konfirmáltunk.

Csepelre akkor kerültem, amikor férjhez mentem 1963-ban. Férjem csepeli volt, a központi gyülekezetbe járt. A Csepel Művek Szerszámgépgyárában dolgozott, mint minőségellenőr. Amikor ő idejárt, akkor Ágai Laci bácsi volt itt a lelkész, akit 1956-os forradalomban tanúsított hősiességéért helyállása miatt kitiltottak Csepelről illetve Budapestről. Később Veresegyházra került beosztott lelkésznek. Így mi már 1963-ban Ágai Laci bácsi áldásával Veresegyházán házasodtunk össze. 2007-be szeretett férjem meghalt, és Ágai lelkész úr lánya Ágai Erzsike temette el. Vele a mai napig tartom a kapcsolatot.

A hatvanas években a Martinász utcai gyülekezetbe jártunk, ahol Lukács tiszteletes volt, aki nagyon jól összetartotta a közösséget. A gyerekekkel sokat törődött, foglalkozott, nemcsak hitbéli kérdésekben, hanem a tanulmányokban is segítette őket. A mi lányunk is nála konfirmált.

Nagyon megörültem annak, hogy a mi közösségünk is elkezdte ezt a támogató tevékenységet, itt a korrepetálásokra gondolok. Lukács tiszteletes Kisérdi tiszteletes úr váltotta. Nem voltunk vele elégedettek, mert a politikát behozta a templomba. A férjem presbiter volt, és nem tudta összeegyeztetni az új lelkész kívánságait a munkájával, s ezért inkább „átpártoltunk” ebbe a gyülekezetbe. Erre pontosan nem emlékszem, hogy mikor volt, de már Hantos Jenő úr volt a lelképásztor itt. Mít is jelent nekem a református hit? Nekem sokat jelent, mert ez éltet engem, idetartozom születésem óta. Ezt helyettem jobban fogalmazza meg a következő ige:

*„Leborulok szent templomodban, és magasztalom nevedet
hűséges szeretetedért, mert mindennél magasztosabbá tetted
nevedet és beszédedet.” (Zsolt 138, 2)*

Így soha nem vagyok egyedül.

A kislányom nem velem lakik, hanem Érden az unkáimat neveli. Sajnos már az ő férje is meghalt. Napi kapcsolatban vagyunk. Kisebbit unokám nyaranta nálam van, és olyankor ide jár velem a templomba. Ehhez a gyülekezethez az a kis közösség köt, ami itt kialakult. Hasonló korúak vagyunk együtt, még egy helyen is ülünk a templomban.

Jól megértjük egymást, jó ide járni. Már alig várom az alkalmakat.

László család

Ildikó (50 éves)

A református vallás számomra mindent jelent: születést, életet és halált, jelenti a hálát őseim iránt, de jelenti a kitartást, erőt, összetartozást és a tiszteletet is drága hagyományaink iránt.

A csepeli egyházközséghez való tartozást pedig büszkén vállalom, mert ebben a közösségben otthonra leltem, jól érzem magam itt, hitem növekszik és szilárdul. Boldogan bízom magamat és családomat is lelkipásztorunk és kedves felesége lelki vezetésére.

Csaba (50 éves)

Ebbe a vallásba születtem bele, felmenőim is reformátusok voltak, ezért is jelent számomra sokat a református vallás. A csepeli közösségbe pedig, már lassan két évtizede járunk a családommal együtt. Gyermekeim is itt került közel Istenhez, itt is konfirmált. Hálsak vagyunk Istennek ezért a közösségért, a megtartott hitért.

Csabika (26 éves)

A református egyház nekem közösséget jelent: egy irányba tartást, befogadást és szeretetet, személyválogatás nélkülít, Jézust. Ide jártam hittanra, itt is konfirmáltam és azóta úgy érzem, hogy ide is tartozom!

Madarassyné Szabó Judit

A református vallás őseim vallását jelenti számomra.

Református hitemnek köszönhetően közvetlen, állandó kapcsolatban lehetek Istennel és Jézus Krisztussal, napi imádságaimon keresztül „beszélgethetek” Velük, hálát adhatok a sok jóért, amit Tőlük kapok, könyöröghetek a családomért, másokért, magamért. Református vallásom lehetővé teszi, hogy református közösség tagja lehetek, ahol közösen hallgatjuk lelkipásztorunk igehirdetéseit, Biblia magyarázatait, együtt énekelhetjük a zsoltárokat és közösen úrvacsorázhatunk, egymásnak segíthetünk.

Nagy református elődeinknek is köszönhetően, megmaradtunk magyarnak hitünkben, nyelvünkben, kultúránkban, nemzetünkben.

Hálát adok a Teremtő Istennek, hogy a református létbe szinte „beleszülettem”, hiszen néhány kivétellel valamennyi általam és a családom által ismert felmenőm, mind apai, mind anyai ágon, református – a többiek evangélikusok voltak. Szépanyám (anyai ükanyám édesanyja), és apai nagymamám után Judit Zsuzsannának kereszteltek a hajdúnánási református templomban. Ugyanitt konfirmáltam a húgommal együtt 1964. július 24.-én ezzel az igével:

„Igyekezzenek a jócselekedetekben előljárni azok, akik a Krisztusban hívőkké lettek.” (Tit 3,8)

Itt jegyzem meg, hogy érdekes „véletlen” folytán a férjem egyik felmenője, Diószegi Sámuel éppen Hajdúnánáson, szülővárosomban, volt református lelkész 1789-1793 között.

A „Miatyánk” imádságot anyai nagymamám tanította meg négyéves koromban, és vele együtt mondtam ezeket a sorokat is: „Református magyar vagyok, halálomig az maradok.”

Nagymamám szép példája volt a református valláshoz való hűséges ragaszkodásnak. Az 50-es évek elején is járt vasárnaponként református istentiszteletre, amikor a templomba járás kifejezetten hátrányos volt. Hamarosan fel is függesztették gimnáziumi tanári állásából (latin-magyar szakos tanár volt), és soha többé nem taníthatott középiskolában. Egy, a családjától és lakóhelyétől távol eső, bodrogi kis faluba helyezték át, ahol összevont alsó tagozatos gyermekeket tanított. Később Miskolcra került, de ott is csak az általános iskola alsó tagozatában engedték tanítani.

Keresztanyám, nagymamám húga is jó református volt – így mondták a Hajdúságban, ha valaki aktívan részt vett a gyülekezeti életben. Nagymamám és keresztanyám egy 13 gyermekes református tanítócsaládban nőttek fel. Szüleik – elmondásuk szerint – nagy szeretetben és keresztényi szellemben nevelték őket.

Amikor nagymamám és a húga Hajdúnánásról Miskolcra költözött – a szüleimmel mi már évek óta ott laktunk –, mindnyájan a miskolci alsóvárosi Református Egyházközség tagjai lettünk. Kóris Lajos nagytiszteletű úr volt a gyülekezet lelkipásztora. Sok szép prédikációt hallhattunk ebben a gyülekezetben, és kis gyülekezet lévén nagyon családias volt a légkör. Szüleim is gyakran részt vettek az istentiszteleteken. Őket már nem fenyegette az a veszély, hogy kiteszik az állásukból, igaz, a munkahelyi előmenetel ugyancsak lassan ment.

Később Dr. Szathmáry Sándorné lett a gyülekezet lelkipásztora. Mind ő, mind férje, Dr. Szathmáry Sándor teológia professzor igehirdetéseivel ragadóak voltak. Mindig derűs, bizakodó volt, és szeretettel fordult mindenkihez. Csodálatos türelem jellemezte, és megértő volt mások problémái iránt. Keresztanyám ebben a gyülekezetben volt közel 15 évig presbiter.

Amikor a 90-es években vállalati kiküldöttként Brüsszelben dolgoztam, ahová férjemmel és három gyermekemmel mentem, egy darabig nem jártam semmilyen gyülekezetbe, mivel nem gondoltam arra, hogy Brüsszelben is lehet találni protestáns közösséget. Édesanyám korai halála után 1994-ben keresztanyám kijött hozzánk néhány hónapra, és már a megérkezése után pár nappal azt mondta: keresni kell egy gyülekezetet, ahol imádkozhatunk, ígét hallgathatunk, úrvacsorát vehetünk.

Még azon a hétvégén találtunk is egy lutheránus, azaz evangélikus, francia nyelvű gyülekezetet. Attól kezdve oda jártunk vasárnaponként. A francia nyelvű prédikáció lényegét értettük, az úrvacsoraosztásnál egy nagy kört alkotva álltunk. A lelkipásztor és a presbiterek mindenkinek odanyújtották az úrvacsorai jegyeket, közben mindenkinek mondtak egy rövid ígét. A "Miatyánk"-ot magyarul imádkoztuk, de később, amikor a keresztanyám hazautazott, megtanultam franciául.

2000-ben költöztünk haza, és meg sem fordult a fejünkben, hogy ott maradjunk. Mindnyájunknak erős honvágya volt. Jó volt újra itthon. Ezután, mivel édesapámat gyakran látogattuk hétvégeken, hol a miskolci, hol a csepeli gyülekezetbe jártam. Édesapám halála után már sokkal ritkábban mentünk Miskolcra, és végül a csepeli református gyülekezetben találtam újra „otthonra”.

Újra és újra hálát adok Istennek, hogy református vagyok, és sokszor visszhangzik a szívemben: „Tebenned bízunk eleitől fogva.”

Az előző írásomból már kiderült, hogy hosszú évekig, egészen a 2000-es évek közepéig, a miskolci alsóvárosi Református Egyházközség tagja voltam családommal együtt. Sok hétvégét Miskolcon töltöttünk, mivel a szüleim is ott laktak. A csepeli gyülekezetbe a 80-as évek közepétől kezdtem el járni. Hantos Jenő lelkipásztor úrtól sok tartalmas igehirdetést hallottam. Az első unokámat is ő keresztelte meg 2009-ben. A második unokám 2012-ben született, őt már Kéri Tamás lelkipásztorunk keresztelte meg 2013 júliusában. 2013 tavaszától, négy és fél éve vagyok gyülekezeti tag.

Ez alatt az idő alatt nagyon sok olyan igehirdetést hallottam Kéri Tamás

lelkészünktől, amelyek megerősítettek hitemben, útmutatást adtak a mindennapok viszontagságai közepette, szélesítették és elmélyítették bibliaismereteimet. Az istentiszteletekről mindig lelkileg feltöltve, megerősödve térek haza.

Felemelő a gyülekezeti közösséggel együtt imádkozni, énekelni, úrvasorát venni. A gyülekezeti élet nagyon változatos és színes. A családommal már többször részt vettem a mátraházai gyülekezeti kiránduláson. A bibliamagyarázatok alkalmai és a vasárnapi istentisztelet is kiemelt része az ott töltött hétvégének. A lelkipásztorunk felesége, Rozika által szervezett és vezetett péntek és szombat esti vetélkedő mindnyájunkat felüdíti és mindig vidám hangulatban telik. Őszintén csodálom szép, nagy családjukat, és példaértékű, ahogy mindnyájan részt vesznek a gyülekezeti élet szervezésében, munkájában.

Főgondnokunk, Holik Attila fáradhatatlan lelkesedéssel végzi gyülekezeti teendőit, csodálom a kifogyhatatlan energiáját. Jó látni, és tapasztalni, hogy a gyülekezetünk presbiterei mennyire odafigyelnek a gyülekezet tagjaira.

Meg kell még említenem a gyülekezeti énekkart és zenekart. Milyen jó lenne, ha még több alkalommal nyílna lehetőség az istentiszteletek előtti, alatti vagy utáni szereplésükre. Az énekkar és zenekar minden előadása valószínűleg lelki felüdülést jelent számunkra.

Hálát adok Istennek, hogy ehhez a gyülekezethez tartozhatom.

Magyary Rozália (szül. Bálint)

Az ötvenes évek elején, a sötét kelet-európai diktatúrák idején, születtem Székelyföld távoli vidékén. Szüleim hetedik gyermekeként láttam meg a napvilágot október 31-én, a Reformáció ünnepén. Gyermekkoromban ezen a napon mindig ünnepi Istentisztelet volt a falunkban. Büszkeség töltött el, hogy ilyen nevezetes nap egyben a szülésem napja is.

A hatalom mindent elvett szüleinktől, szó szerint lesöpörték a padlást, elvitték a földműveléshez szükséges állatokat, felszereléseket és természetesen a mindennapi kenyeret biztosító földeket is, majd édesapánkat többhónapos kényszermunkára vitték, utána kitelepítették távol a családtól, hosszú ideig nem térhetett haza. Édesanyánk magára marad a nagycsalád össze gondjával, csak az idős nagyszülők támogatásra, segítségére számíthatott.

A dühöngő diktatúra, annak mindenre elszánt képviselői nem csak az anyagi javaktól fosztotta meg az embereket, de megpróbálta elvenni Istenbe vetett hitüket is. Minden fenyegetés ellenére a falu akkori lelkipásztora Bedő Áron tiszteletes szelid szava vezérelt minket a hit útján. Gyermekként nem érzékeltem, hogy mekkora kockázatot vállalt, amikor minden hétvégén összegyűjtötte a falu gyermekeit a parókián, bibliai történetekre, zsoltárokra tanított bennünket. Vasárnaponként a gyermekek karzatáról hallgattuk prédikációit, a templom csodálatos orgonájának hangja kísérte a gyülekezet énekét „Tebenned bízunk eleitől fogva...”. Így jutottam el a konfirmációig, miután már magam is a felnőttek padosorában ülhettem. Most már tudom, hogy azokban az években a hit adott erőt az egész közösségnek túlélni a lehetetlen. Pál apostol szavaival elmondhatom: a hitet megtartottuk és a hit megtartott minket.

Református felmenőim több száz évre visszamenőleg itt születtek, házasodtak, keresztelték gyermekeiket, gyakorolták, megtartották és tovább adták református hitüket, s most a falu felett magasodó dombról néznek le késői utódaikra és templomukra.

Évekkel később a Kolozsvári Alsóvárosi Református gyülekezet tagja lettem több évtizedre. Az egykori Magyar utca végén lévő, hóstátiak emelte Kétágú templomban jártunk Istentiszteletre. A múltjukra, hagyományaikra büszke református hóstátiakat is megtépázta a történelem vihara, de templomukhoz, hitükhöz való ragaszkodásuk töretlen maradt.

A 80-as évek végétől élek Csepelen. A Csepeli gyülekezet lelkipásztorai Hantos Jenő és Hamar Julianna lelkészek szeretettel hívtak a gyülekezetbe, amelynek azóta is tagja vagyunk.

Matolcsi Katalin (45 éves)

Hitem alapja: az új élet Jézus Krisztusban.

Megtapasztaltam, hogy az ember sok mindenben hihet, de egyedüli üdvözítő hit csak Jézus Krisztus által kapható. Felismertem azt is, hogy mindezenestül bűnös vagyok, és rászorulok Jézus megváltó kegyelmére. EGYEDÜL KRISZTUS, EGYEDÜL HIT ÁLTAL, EGYEDÜL KEGYELEM BŐL.

Jézus Krisztus az, aki értem, miattam és helyettem meghalt a kereszten, és mindezt önként, szeretetből.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3,16:)

SOLA SKIPTURA: Hiszem, hogy a Biblia Isten szava, melyben kijelenti magát és megmutatja szeretetét. Hiszem, hogy Isten ígéretei igazak, bizhatok Benne, és irányt mutat, hogyan éljem az életem.

Új Életet kapva pedig képviselhetem Őt a világban, és áldássá lehetek mások számára, melyért EGYEDÜL ISTENÉ A DICSŐSÉG. Hitémet reformátusként kaptam, de identitásomat tekintve legfontosabb, hogy Krisztuskövető, azaz keresztyén vagyok. Hitem horgonya: Jézus Krisztus.

A Csepel Központi Református Gyülekezet számomra a „nagy családot” jelenti. Befogadtak, hiszen 1994 óta járok ebbe a gyülekezetbe, ide menekültem, és kerestem életem bajaira a megoldást. Megtapasztaltam a szerető elfogadást, támogatást, védelmet. Hantos Jenő, akkori lelkész, mint pótapukám volt jelen nehéz életemben. Hamar Julika, akkori beosztott lelkész is sokat segített. A baba-mama kör rendszeres tagja voltam 10 éven keresztül, ahol szintén ugyanezt tapasztaltam és irányt kaptam arra vonatkozólag is: hogyan neveljem a rám bízott gyermekeimet, és hogyan legyek jó feleség.

Krisztusban a testvérek támogatását is megtapasztalhattam.

Gyermekeim születése után elhívást kaptam a gyermekek közti evangélizációra. 2000-ben kezdtem el szolgálni a gyülekezetben. Gyermekek istentiszteleteket tartottam szolgáló testvéimmel együtt. A gyermekeim a korosztályuknak megfelelő alkalmakon barátokra leltek. Később jó hangulatú ificsoportba járhattak Faragó Dávidhoz, majd Kéri Tamáshoz.

2012-ben a presbiteri szolgálatot örömmel fogadtam el, hiszen gyülekezetemet szeretem és felelős vagyok érte. Imádságos háttérrel hordozom nagy családomat, és támogatom Kéri Tamást, aki az Élő Igét hirdeti gyülekezetünk számára. 2014-ben indíttatást kaptam a kerületben lévő óvodás gyermekek közti szolgálatra (református óvónóként) és elindítottam Isten kegyelméből az óvodai hittant. Később szolgáló testvéreket kapva, egyre több helyen hirdethettük a kicsiny gyermekek felé Isten szeretetét. E szolgálati területemet most szeptembertől teljes örömmel tudtam rábízni szolgáló testvéremre, mert engem az Úr az idősök közötti szolgálatra hívott el.

Nagy családomban ezen kívül megélhetem, hogy Krisztus teste vagyunk. Mindenki a talentumaimnak megfelelő helyen szolgálhat örömmel.

Egyedül Istené a dicsőség.

Miklós Ferenc (70 éves)

A feltett kérdésekre válaszolva szeretném elmondani, hogy számomra a református vallás egy olyan kemény és áttörhetetlen sziklafalat jelent, amin maga a gonosz sem tud átjutni. Természetesen ez a fal: maga Jézus Krisztus, a mi Urunk és Megváltónk, a teremtő Atyaisten egyszülött fia, maga is Isten! Mindezt én hiszem és vallom.

Én a református vallásban találtam meg életem iránymutatóját és Krisztus evangéliumának igaz hirdetését. Mivel csepeli lakos vagyok itt kerestem gyülekezetet. Itt megtaláltam azt a tanítást, útmutatást, a Szentírás bölcs és mindenki számára érthető magyarázását, amire szükségem van. Az itt hallott prédikációkból sokat tanultam, hisz mögöttük nagy tudás és emberismeret, de mindeneelőtt meggyőző hit és krisztusi szeretet van. Dicsőség Istennek érte!

Miklós Margit (66 éves)

A feltett kérdésekre válaszolva, el szeretném mondani a református vallást illetően, hogy én olyan hívő gyülekezetbe akarok tartozni, amely Jézus Krisztust Isten fiának vallja. Azt hirdeti, hogy egyedül az ő közbenjáró áldozata által nyerhetünk bűnbocsánatot és részesülhetünk az örök életben.

Isten, mennyei atyánk elé Jézus Krisztus által mi magunk járulhatunk, nincs semmilyen közvetítőre szükségünk. A református hitvallás ezt tanítja, ezt hirdeti. Krisztus szeretetével fordul embertársaihoz, a Bibliát a Szentlélek vezetésével magyarázza; vigaszt, útmutatást és bátorítást adva a mindennapokra. Így én a református vallásban találtam meg életem iránymutatóját és Krisztus evangéliumának igaz hirdetését. Mivel csepeli lakos vagyok itt kerestem gyülekezetet. Először a Martinász utcai református gyülekezetbe jártam, majd lakhelyet változtatva a férjemmel, kértük felvételünket ebbe a gyülekezetbe. Itt megtaláltam azt a tanítást, útmutatást, a Szentírás bölcs és mindenki számára érthető magyarázását, amire szükségem van. Dicsőség Istennek érte!

Molnár András Endre (57 éves)

1960-ban születtem Budapesten. Pár évesen a Gorkij fasori Református Templomban (ma Fasori Református Templom) kereszteltek meg.

Szüleim nagycsaládban születtek, 8 testvérük volt mindkettőjüknek. Nekem egy testvérem van. Neki 3 gyermeke van, nekem kettő. A szüleim bár református vallásúak, templomba nem jártak, így én sem jártam és a testvérem sem. A mi gyermekkorunkban, a szocializmus időszakában, kevesen jártak a templomba, nem volt divat. Nem nézték jó szemmel, ha valaki vallásos volt. A mi gyermekeink már bátran járhatnak. A kisebbik gyermekem az általános iskolában hittan oktatáson is részt vesz. A nagyobbik gyerek 3 éve konfirmált velem együtt. Ő az ifik konfirmációs előkészítőjére járt, én a felnőttek előkészítőjére. Én Pál apostol ismert szavait választottam a konfirmációs ünnepség alkalmából: a futásomat elvégeztem. De hozzátenném, úgy érzem sok feladat elvégzése áll még előttem.

Mit adott nekem a reformáció? Szerencsém van, hogy megélhettem a reformáció 500-ik évfordulója és így tudok üzeni az utánam következőknek. Ne adjátok fel a reményt, mindig buzgón imádkozzatok, Istenhez méltó életet éljete, meg lesz az eredménye. Nekem is eljött a hitben való létem ideje. Történelmi pillanatokot élünk, a többféle egyház összefogásának a pillanata elérkezett.

A feleségemmel járunk a katolikus közösség házastársak számára szervezett csoportjába, ahol katolikus testvérekkel megtaláljuk a közös hangot.

Azért járok a csepeli Központ Református templomba, mert itt konfirmáltam a gyerekekkel és ez nekem nagyon sokat jelent.

Molnár András Endréné (Kinga, 49 éves)

Első kontaktusom a református vallás szertartásaival csecsemőként történt, amikor az ótordai református gyülekezetben megkereszteltek. Iskolásként ebbe a gyülekezetbe jártam vasárnap reggelenként gyerek istentiszteletre. Gyerekkoromból emlékezetesek a szentesti istentiszteletek, ahol a gyerekek műsort adtak elő. Több alkalommal zongoráztam ezen ünnepségeken és emlékszem mennyire izgultam minden szereplés előtt és alatt. Mekkora öröm volt számomra amikor túl voltam rajta és megtapsolták produkcióm. A szentesti szeretetsomag osztásra is emlékszem, mekkora boldogságot jelentett annak kibontása, eszegetése úton hazafelé. Hetedik osztályosként konfirmáltam ugyanebben a gyülekezetben. Azután sok évig nem jártam gyülekezetbe, elköltöztem Tordáról, előbb Kolozsvarra, majd Tenkére (Bihar megye).

Tenkén egy évig laktam, egy tanévet tanítottam ott, az volt az első munka-

helyem. Ott rendszeresen jártam a helyi gyülekezetbe, jól éreztem magam az ottani gyülekezet tagjai között. Azután Halásztelekre költöztem, de ott csak egyszer voltam istentiszteleten a helyi gyülekezetben. Akkoriban még nem volt református temploma a halásztelki gyülekezetnek, csak egy nagyobb szobára emlékszem. Nem éreztem jól magam azon az alkalmon, ezért többet nem mentem oda.

1997-ben költöztem férjemmel Csepelre, 1999 januárjában kereszteltük meg első gyermekünket a Csepel központi református gyülekezetben, azóta tartozom ehhez a gyülekezethez. 2005 nyarán kereszteltük ugyanitt második gyermekünket is. Mindkét gyermekemet járattam a gyerek foglalkozásokra, nyári gyerek táborokba. Idősebbik lányom, Emília is ebben a gyülekezetben konfirmált. Ifjabb lányom Csilla idén októbertől kezd meg a konfirmációra való felkészülést.

A református vallás felmenőim vallását jelenti, egy múltból jövő folytonosságot, mely biztosságot, kapaszkodót a, mely hagyományörzés is egyben.

Azért vagyok ezen gyülekezet tagja, mert Csepelre való költözésemkor ez a református gyülekezet volt a legközelebb lakhelyemhez. Itt keresztelték mindkét gyermekem. Szeretek ide járni, jól érzem magam itt.

Molnár Lajosné (63 éves)

Katolikus családból származok. 1954-ben születtem Budapesten. Anyai nagyszüleim gyakorolták a katolikus vallást. Nagymamám rendszeresen járt templomba és megpróbált engem is bevonni az imádkozásba és a templomba járásba is, de sajnos nem sikerült neki. Az egészből csak azt láttam, hogy temetésekre járunk fekete kendős néikkel, akik imádkoznak. Számomra ez félelmetesnek tűnt.

Nagyapám a Pozsonyi Katolikus Teológián tanítói diplomát szerzett. Dült a szocializmus, nagyapám nem merte kimutatni Isten iránti elkötelezettségét, mivel magas pozíciót töltött be a BKV-nál. Engem is háznál keresztelt meg az erzsébeti katolikus pap. Nagyszüleim élete példamutató volt számomra. Soha egy hangos szó nem esett közöttük. Édesanyám és két lánytestvére is jártak templomba mindaddig, míg nem szólták meg őket a munkahelyen. Édesanyám titkárnőként vezette le a pártértekezleteket, ezért szem előtt volt. Édesapám hívő lélek volt, bár nem járt templomba, és az evilági örömeiket igen szerette. De mesélt róla, hogy Isten igen is létezik,

miután neki sikerült túlélni a II. világháborút és a 7 évnyi szibériai hadifogságot. Sajnos én dacos fiatal voltam és bármit mondtak az öregek, nekem az nem volt jó. Később, amikor megszületett a fiam 38 évvel ezelőtt, a Béke téren kereszteltettük meg. Az akkor még fiatal atya adott nekem hittankönyvet, amit el is kezdtem olvasni, de sehogyan sem értettem belőle egy szót sem.

Azután úgy 35 éves koromban kezdtem keresni Istent. Érden laktunk a második férjemmel, aki sajnos részeges volt és nagyon szenvedtem tőle. Sokszor bementem a Belvárosi katolikus templomba, ahol volt egy kép Jézusról, aki nagyon hasonlított a férjemre. Elkezdtem magamban beszélni vele, hogy miért ilyen keserves az én életem. Odamentem egy paphoz és mondtam neki, hogy szeretnék hittanra járni, hogy érdeklődöm a vallás iránt. Ő sajnos azt mondta, oda kell mennem, ahol lakom.

37 évesen megszületett a kislányom, már majdnem 2 éves volt, amikor gondoltam, meg kéne keresztelni! Na, de melyik vallásra kereszteljem? Akkor éppen Biatorbágyon laktunk. Közvetlen szomszédunk, Molnár Sándorék voltak (református lelkészek), szemben a református templom állt.

Mivel szomszédok voltunk többet tudott velem beszélgetni a lelkész, és akkor megtértem. Ez egy nagy, boldogságos hallelujaérzés volt, amit soha nem felejték el. 40 évesen lekonfirmáltam.

25-ször költöztünk. Megjártam fél Budapest református templomait. 23 éve, mikor újra csepeli lettem, ebbe a gyülekezetbe kezdtem el járni. A lányom 3 éves volt mikor eljártunk a baba-mama körbe. Többnyire a fiatalokkal barátkoztam a gyülekezetben. Hamar Julika foglalkozott velem a legtöbbit, és a Bacskai Bálint a VIII. kerületben.

Azután elmentek, Julika meg a Jenő tiszteletes. Most mi lesz velem? – kérdeztem Hantos Jenő tiszteletest. Mindenki elmegy, akit becsültem, megszerettem. Erre azt mondta a tiszteletes úr, hogy majd olyan lelkész jön, akit szeretni és tisztelni fogok. Így is történt.

Kéri Tamás tiszteletes úr pont olyan ember, akit lehet szeretni és tisztelni. Gyakorlati tanácsaival sokat segít az életemben.

Nagy Jánosné (54 éves)

A Biblia egyféle hitről beszél: „...*kegyelemből van üdvösségetek hit által...*” (Ef 2,8). Az igaz hit csak Jézus Krisztusban lehetséges. Amikor kb.

25 éve ebben a kegyelemben részesültem nem tudtam – nem is tudhattam –, milyen nagy ajándék ez. Idővel Isten átformálta a gondolkodásomat, értékrendemet, cselekedeteimet. Mert a Biblia ide vonatkozó része is igaz: „*A hit cselekedetek nélkül halott önmagában*” (Jak.2,17). Megtapasztalhattam, hogy a napi teendők, örömök, küzdelmek és emberi kapcsolatok területén jelen van az életemben, cselekszik bennem és általam.

A reformátusságnak számomra talán az elmúlt évszázadok tükrében van jelentősége, amiért szintén hálát adhatok. Mi, akik ma élünk nekünk már természetes, hogy a Biblia a kezünkben van, olvashatjuk, mindent Isten ígéjéhez mérhetünk. Elképzelhetetlen számomra hogy ne Isten ígéje legyen a középpontban, és ehhez a Református Egyház biztosítja a kereteket.

Isten a hívő embert nem magányos emberként küldi feladatát elvégezni. Hiszem, hogy engem Isten hívott el ebbe a gyülekezetbe, Ő helyezett ide azért, hogy itt szolgálhassak, hogy itt éljem meg a hívő testvérekkel együtt azt a Krisztusi közösséget, ami nélkül hívő ember nem létezhet, hogy ez a szeretet és összetartozás Jézus Krisztusban gyökerezik. Hálás szívvel imádkozom az elkövetkező évekért.

Nagy Zsolt (52 éves)

Nagy Zsolt vagyok, 1965-ben születtem Margittán, édesapám református lelkész volt Magyarakucs, Csokaj (Bihar megye) és Szatmárnémeti – Királydaróc gyülekezetben szolgált. Tizennyolc éves koromban vesztettem el őt. Az általános iskola 8. osztálya után a nagykárolyi szakipari technikumba jártam. 1982-ben lánytestvérem Magyarországra jött férjhez (Szombathelyre). 1989-ben, még a forradalom kirobbanása előtt jöttünk át hozzájuk. Szombathelyen, rehabilitációs munkahelyen dolgoztam 25 évig. A munkatársak viselkedése miatt nem bírtam tovább. Azóta csak alkalmi munkáim vannak. Angliával is próbálkoztam, de porul jártam. Szociális munkások segítségével tudtam nagy nehezen visszajönni. Jelenleg rokkantnyugdíjból élek, két éve egy csepeli hajléktalanszállóra kerültem.

Szüleim révén a református vallásban nőttem fel, amit nagyon szeretek és gyakorlok. Amióta Csepelen lakom, ide járok most már másfél éve a gyülekezetbe. A hitem ápolása mellett kedves emberekre találtam, akik segítenek ügyes-bajos dolgaimban, amelyek közt néha nehezebben igazodom el. Cserébe én is segítek, amiben tudok. Járok énekkarba, mert szívesen

éneklem a zsoltárokat. Hálás vagyok, hogy ennek a közösségnek a tagja lehetek.

Niderkirchner Istvánné

(Mária néni, 93 évesen a szerkesztés során elhunyt)

Templomba járó református családban nevelkedtem Édesanyám rendszeresen olvasta a Szikszai Tanításokat (Szikszay György 1786-ben megjelent műve a szerk.). Apám presbiter volt. Felemelő érzés volt református középiskolában tanulni – Kecskeméten. Kiváló nevelőink az oktatás során és példamutatásukkal erősítették néha ingadozó hitemet. Ezért tudtam hivatástudattal és örömmel szolgálni a pedagógusi pályán 46 évig.

A csepeli gyülekezetnek 1962 óta vagyok tagja. Jó a templomi közösségekben lenni. Az igehirdetés, az együtt éneklés, az orgona hangja megnyugtat, lelki energiát ad. Ameddig a jóisten engedi, várom a vasárnapokat, hogy templomi közösségekben is áldjam megtartó kegyelmét.

Némethi Zsolt (51 éves)

A református vallás nekem a hagyományt jelenti. Megtartani azt, ami családunkban sok száz évvel ezelőtt ezen a nyelven elkezdődött.

Őseim legnagyobbbrészt székely földművesek voltak, Marosszék és Háromszék református falvainak lakói. Mindkét nagyapám szülőfalujában akkor és ma is szinte kizárólag reformátusok éltek, élnek, ott csak református templomok vannak. Dédszüleim, nagyszüleim idejében a népmozgás sokkal csekélyebb volt, mint azt követően, ezért úgy vélem több száz évre visszamenőleg (szinte) mindenki református volt az egyenes ági felmenőim között.

Amikor megszülettem, szüleim már nem figyelték az istentiszteletre hívogató harangszót, engem későn kereszteltek (tízéves elmúltam akkor). Fital felnőttként konfirmáltam is, de akkor még nem volt elég erős bennem a hit, hogy az rendszeres templomba járásra sarkalljon.

Apám még a kommunista diktatúra vége felé visszatalált az egyházhoz, elkezdte vallását gyakorolni, és mivel tenni is szeretett a közösségért, ő lett Marosvásárhely legnagyobb (sokezres lélekszámú) református egyházközségének gondnoka.

Sajnos életében nem beszéltük meg a visszatérés okát, de én úgy vélem, hogy a családban történtek – mindhárman (édesanyám, az öcsém, én) öt és fél év leforgása alatt krónikus beteggé lettünk – lehetett a kiváltója annak, hogy a fiatalkorában elhagyott hitéletet folytatta.

Onnantól kezdve, hogy apám ilyen intenzíven gyakorolta a hitét, mi a családtagok is közelebb kerültünk az egyházhoz. Édesanyám eljárt a vásárnapi alkalmakra, az öcsém időben konfirmált, és velem fiatal felnőttként már az is előfordult, hogy egy átlagos hétköznap egyedül mentem el a délutáni istentiszteletre. Ez a kötelék az egyházzal, az Istennel, nem volt szoros, inkább alkalminak nevezném.

Tulajdonképpen a feleségem mellett lettem vallását gyakorló, imádkozó ember. Ezért is hálás vagyok neki. Elsősorban a feleségemnek köszönhetően egyházi esküvőnk is volt, és a leánygyermekünk időben részesültek a keresztségben, valamint tizenhárom éves korukban konfirmáltak is. Hosszú ideje feleségemmel közös életünk fontos része a hálaadás.

A keresztyén hit annak felismerését, elfogadását és hirdetését jelenti, hogy „jó az Isten, jót akar”. A jó Isten kegyelme, gondviselése, megtartó ereje eddig már sok-sok helyzetben megnyilvánult életemben.

Fontosnak tartom a templomba járást. Nagy élmény számomra a templomi vagy egyéb helyen elmondott közös ima, mert bátorít, erőt ad, hiszen „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?”.

Budapestre költözésünket követően az első saját lakásunk a VII. kerületben volt, ezért a fasori gyülekezetbe jártunk. Amikor 18 évvel ezelőtt idejöttünk Csepelre, az első időszakban visszajártunk a korábbi helyre, mert jó közösség volt, sok fiatal, kisgyerekes házaspárral. Kábé félév múlva egyszer eljöttünk a csepeli templomba. Aztán egyre többször, egészen addig, amíg ennek a gyülekezetnek lettünk a tagjai. Lányaink már itt konfirmáltak.

Ollé Józsefné Margó (68 éves)

Keresztény az én nevem, Református a melléknevem.

Itt esküdtünk 1968. szeptember 28-án. Fiúkat és keresztyereinket is itt kereszteltettük. Református család 6. gyermekeként születtem. Minden testvérem a református vallást gyakorolja. Legidősebb fivérem 85 éves. Az eperjeskei egyházközség presbitériumának tagja 25 éve.

Ordasi Zoltán (47 éves)

Isten, hogy az ember megtanuljon a maga lábán járni, ezért veszi le róla a kezét. S ha megvan benne a szándék a megindulásra, Ő még a botladozásainak is örül. az ördög munkája sosem foroghat nagyobb veszedelemben, mint amikor egy ember – aki már nem kívánja, de még mindig cselekszi Isten akaratát – körülnéz a világegyetemben, amelyben látszólag már nyoma sincs Istennek, s bár nem érti, miért maradt magára, mégis engedelmeskedik. (C.S. Lewis után) Ez a hit.

Mikor teszem a dolgom, nem valami nagy világmegváltót, „csak a napi szokásosat” s közben nem a „Miért?” hanem a hála az imám. Mikor, már nem kérdezek, nem foglalkozom, azzal ki mit gondol vagy szól. Mikor már nem akarok megfelelni sem másoknak, sem magamnak, sőt még Istennek sem, (neki nem is tudnék). Mikor nem az a kérdés megéri-e, vagy mi hasznom abból. Mikor már nem akarok igaznak látszani, de szomjazom az igazságot. Mikor már nem izzadom ki magamból, s nem akarom mindenáron mutatni, mégis érződik az életemen a lélek gyümölcse, (szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, szívesség, jóság, hűség, szelidség, mértékletesség – Gal 6,22). Mikor erő(m) feletti úton, ismeretlen ösvényen vezetve járok. Mikor tudom ki tart meg, s ha nem tenné is, kitartok; erőtlenségemben így leszek erős.

Ez a hit. Mindez nem az enyém, ajándék. S nem azt mondom, hogy elértem, de elindultam, futok.

Ordasiné Pityela Ildikó (43 éves)

Számomra a hit olyan, mint amikor az ember egy szakadék szélén áll. A túloldalra, a másik sziklára szeretnék átjutni. Indulnék, de nincs semmi, amin átmehetnék. Isten biztat, hogy menjek, ne féljek, lépjek le a szakadék széléről. Amikor a lábam emelem és leteszem, akkor tapasztalom meg, hogy nem estem le, mert van egy láthatatlan híd, ami átvezet a szakadék felett.

A hitem Istenben elkísért eddigi életem során, sosem rendült meg benne a bizalmam. Vannak dolgok, amiket most még nem értek meg, hogy Isten miért engedte meg az életemben, hogy ezek megtörténjenek velem, de tudom, hogy minden a javamat szolgálja, és ha még most nem is értem, egyszer majd fenn az Úrtól megkérdezhetem. Hálás vagyok Istennek, hogy már egészen kicsi gyerekkoromtól hihetek benne, hiszen a hit Isten ajándéka.

Pintér Józsefné (61 éves)

Gyerekként azt hallottam anyukámtól, hogy a református vallás letisztult és külsőségektől mentes. Nincs pompa, nincsenek szentek, szobrok, amikhez a katolikusok imádkoznak, közelebb áll az emberekhez. Anyukám megtanította: „Én Istenem, jó Istenem becsukódik már a szemem..”, kezdetű esti imát. Ezzel az imával nőttem fel. Furcsának találtam a később olvasgatott római-görög regéket és mondákat, ahol szinte mindennek van külön istene.

Felnőtt fejjel kerültem közel a kegyelem Istenéhez és kezdtem felfedezni tanítását az igéken keresztül. Ma már tudom, hogy Jézus Krisztus a Megváltó, a Gyógyító, a Szabadító, a Vigasztaló. Csak Ővele, Ő benne és Ő általa tudok szeretetben, békességben élni. Ezt hiszem és vallom. Hálával áldom a kegyelmes és irgalmas Istent, hogy elhívott gyermekeként az Ő országába és befogadtam szívembe.

Azért járok ebbe a közösségbe, mert itt a templom falai között növekedik hitem, itt nyerek időről-időre világosságot. Ennek a gyülekezetnek vagyok tagja, ahol testvérként befogadtak. Szerettem látni a testvérek kedves és mosolygós arcát, hallani az egymás iránti érdeklődéseket. Érezni Isten jelenlétét az igehirdetésekből, az énekekből és imádságokban. A gyülekezeti hétvégék, kirándulások, a különféle alkalmak egybekovácsolnak bennünket. Zaklatott világunkban hívő emberként szükségünk van Istenhez fordulva a megnyugvásra és egymásra.

Pintér József (63 éves)

Számomra a református vallás személyes kapcsolatot jelent Istennel. Jézus Krisztuson keresztül a Szentlélek segítségével bármikor kereshetem a vele való közösséget. Válaszokat kaphatok imádságban megfogalmazott, a világi élettől terhelt, bizonytalan élethelyzetekre. Ez egy olyan életvezetés, amelyben békességet, szeretetet találok, és ezt tudom átadni családomnak és minden embertársamnak. És ez jó! Ámen!

A csepeli Kékkereszt Csoporton keresztül Dömösön ismertem fel Jézus Krisztus mérhetetlen szeretetét, kegyelmi ajándékát a szabadításban. Ezután kezdtem a csepeli gyülekezet istentiszteletére járni, ahol szeretettel fogadtak. Új barátokra, testvérekre leltem. A gyülekezetben szolgálatra kész cselekvő

testvérek között találtam meg a helyemet. Aktív gyülekezeti élet folyik és ezeken az alkalmakon szívesen veszek részt.

Sárközi Ferencné, Erzsébet

Soltvadkerten születtem 1937-ben. Őseim a reformáció földjéről települtek ide. Én evangélikus vagyok. Néhai férjem református volt, de az édesanyja evangélikus. Falubeliek voltunk, az esküvőnk 1957-ben a Soltvadkerti Evangélikus Templomban volt. Igénk: „Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki Őbenne bízik.”

Sok nehézségen mentünk keresztül, de az igénk útmutatása alapján, mindig boldog, kiegyensúlyozott volt az életünk. Két gyermekünk van. A lányunk evangélikus, a fiúnk református. Ő itt konfirmált és esküdött.

Mikor Csepelre kerültünk a férjem presbíter lett, így többnyire ide jártunk istentiszteletre. A két vallás annyira hasonló, hogy sok azonos ének is van. A különbség szinte csak annyi, hogy az evangélikus templomban van oltár és oltárkép is.

Férjem 58 évesen „sztrókot” kapott és a fél oldalára lebénuult. 13 évig még el tudtunk jönni együtt a templomba, de később már csak én jöttem.

Szerető közösségre találtam a gyülekezetben. A férjem még ezután 12 évig élt erősen mozgáskorlátozottként. Az 50. házassági évfordulónkat otthonunkban ünnepeltük, és Hantos Jenő nagytiszteletű úr előtt tettünk ismételt esküt. Még hét együtt töltött évet kaptunk az Úr kegyelméből.

Én az evangélikus gyülekezet tagja is vagyok.

Siry Csaba (29 éves)

A református hit számomra Istenre figyelés. A hétköznapiak során sokszor gondolkodom önmegújulásra, de Isten mindig megmutatja, hogy csak Vele együtt érdemes döntéseket hoznom. A reformáció 5 alaptétele segít visszatalálni Hozzá a mindennapok forgatagában. Ezek a tanítások emlékeztetnek arra, hogy mindig vegyem figyelembe Isten akaratát.

Örülök, hogy tagja lehetek a református közösségnek. Jó érzéssel tölt el, hogy amikor lehetőségem nyílt Dömsödön vagy Kunszentmártonon ellátogatni az ottani templomba, akkor a gyülekezeti tagok szeretettel fogadtak

és megtapasztalhattam, hogy valóban egyek vagyunk Krisztusban. Azért vagyok a csepeli gyülekezet tagja, mert Isten ide hívott el szolgálni. Hálás vagyok, hogy itt lehetek, és hogy segíthetek a közösséget építeni.

Többen szokták kérdezni, hogy nem fárasztó-e a munka mellett szolgálót végezni. Arra jöttem rá, hogy a sok hiábavalóság mellett, ennek van igazán értelme. Az ÚR munkáját végezni sosem időpazarlás, valakinek mindig áldást hoz. Ezen felül az ÚR külön kegyelme, hogy ezeket az időket mindig kipótolja, és ezúton is folyamatosan tanít engem.

Hálás vagyok a csepeli testvéreimért, akik hasonlóan gondolkodnak. Mindig jó érzés megtapasztalni, hogy szavak nélkül is meg lehet érteni egymást Isten útján.

Siry-Fekete Annamária (29 éves)

Számomra a református hit mindig is az egyszerű, tiszta és sallangok nélküli hitet jelentette és jelenti most is. Nincsenek emberek által előírt szokások, előírások, „hitfeltételek”, hanem a Biblia által közvetített jézusi szeretet a meghatározó. Az a hozzáállás az élethez, amit Jézus közvetít számunkra a legfőbb parancsolatokban tömören megfogalmazva; ill. ahogyan Ő példát mutatott, amíg a földön élt.

Az erre való önzetlen törekvés az Istennel való szoros kapcsolatban, a szolgálásban és a testvérekkel való közösségben nyilvánul meg leginkább – a hit gyümölcsei így válnak láthatóvá.

Hálás vagyok azért, hogy Isten ezt kijelentette sokaknak, és hogy őket már nem engedi el, mindig velük marad (velem is) – mert erről is szól a reformátusság.

Ő hagyta az egyházat ránk, a követőire. Ezért, ha Hozzá tartozónak vallom magam, akkor nem is tehetek mást. Ő ígérte meg, hogy az egyház megmarad mindig, mert Ő annak a feje. Ez egy olyan ígéret, ami reménnyel tölthet el minket.

Itt olyan emberekkel lehetek együtt, akikkel jó lenni. Erősítjük, megértjük és támogatjuk egymást; egy nagy családi közösség a gyülekezet, aminek tagjaihoz bármikor fordulhatok. A gyülekezetben igazán önmagam lehetek, igazán megélhetem a hívő életet, és tudom, hogy a többiek is azonos hit és értékrend szerint élnek. Sehol máshol olyan őszinte kapcsolatok nem építhetők, mint a gyülekezeti közösségben – mert Isten dicsőségéért épülnek.

Szántó Imréné (77éves)

Hajdú Bihar megyéből Furta községből jöttem. 1970-ben költöztem Csepelre, amikor férjhez mentem.

Én abban a korban születtem, amikor természetes volt a templomba járás. Családunkból mindenki konfirmált. Édesapám 1943-ban hároméves koromban meghalt. Édesanyám harmadmagammal nevelt. Volt egy idős lelképásztorunk, aki a gyermek istentiszteleten vasárnap délutánonként foglalkozott velünk. Ebből az időszakból van egy kis Bibliám, amelyet a lelkészünktől kaptam. Egyik hétről a másikra mindig kaptunk valami megtanulandó részt a Bibliából. 12 éves lehettem, amikor egy hosszú zsoltárt kellett megtanulnunk. Ez a 15. Zsoltár volt. A tét „nagy” volt, mert aki a legjobban és a legszebben mondta fel, annak jutalma egy nagy Biblia volt.

Ezen a vasárnapon az egyik társam magával hozta a jóval idősebb nővérét, akit még sohase láttunk a gyermek istentiszteleten. Ő velem versenyeztem a „nagy” Bibliáért. Nagyon elkeseredtem, amikor kiderült, hogy ő nyert. Így nekem csak a kis Biblia jutott. Otthon sírva meséltem édesanyámnak az esetet, de ő csak azzal nyugtatott, hogy az életben ennél nagyobb igazságtalanságokkal is fogok majd találkozni. Később kiderült, hogy a nyertes nagyon beteg volt. Áldom azóta is a Jóistent, hogy őt választotta.

Csepelen a Martinász utcai gyülekezetbe jártunk, akkor Ágai Laci bácsi volt a lelkész. Amikor a lányom nyolcadikos lett, akkor ott konfirmált. Kisérdi lelkész úrhoz már nem jártam.

Később a Kálvin tére jártam Molnár Miklós alkalmaira. Utána kerültem ide Hantos Jenő lelképásztorhoz. Hamar Julianna és Hantos Jenő kérésére lettem presbíter, amit nagyon megtisztelő feladatnak tartottam. Lelkészválasztás körüli bonyodalmak nagyon megviseltek. Sokáig harag volt a szívemben, de azóta megbocsájtottam mindenkinek.

A SORTEX-be dolgoztam. Majd később kerültem a csepeli szőrmefeldolgozóba. Amikor ez tönkrement, akkor nyugdíjba mentem, azóta még több időt tudok szánni a gyülekezetre.

Egyetlen lányomnak két gyermeke született, akik Finnországban élnek. Őket Hantos Jenő keresztelte meg. Ő el tudta érni, hogy a katolikus vejemet meggyőzte arról, hogy ez így lesz helyes.

Mindig hívő ember voltam, de nem mindig jártam templomba. Ma már a gyülekezetbe járás életem részévé vált.

Szatmári Ildikó (47 éves)

A református egyház számomra egyértelmű hovatartozást jelent, akárcsak a magyarságom, vagy női mivoltom.

Alig hathetesen a szüleim megkereszteltettek református szertartás szerint. Kisgyermekkoromtól részt vettem a szülővárosom, Margitta, református gyülekezetének az alkalmain, akkor is, amikor nem volt divat templomba járni, de a magyaroknak Erdélyben ez egy fontos, hovatartozásunkat megerősítő találkozási hely volt. Már hatéves koromtól jártam vallásórákra, majd nagyon nagy eseménynek éreztem azt, amikor konfirmáltunk (abban a gyülekezetben 1985-ben több mint 90 gyerek tett így), és először vettem úrvacsorát. Meghatározó volt számomra az idősödő lelkészünk karizmatikus személyisége, aki megismertetett bennünket a Bibliával, imádkozni és énekelni tanított. Családomban is fontos szerepe volt az imának, az esti ima elmaradhatatlan volt gyermekkoromban. Néhány év lazább kötődés után 18 évesen újra visszatértem a református közösségemhez és újra megtaláltam az Istennel való kapcsolatot. Egyetemistaként gyakran eljártam marosvásárhelyi református gyülekezetekbe.

Egyértelmű volt számomra, hogy házasságot csak a református templomban köthetek, és a jó Isten akarata szerint olyan férfival, aki megértette, hogy az Istennel való napi kapcsolat a közös életünk során is nagyon fontos szerepet kell kapjon. Feladatomnak érzem, hogy a gyermekeimnek közvetítem, átadjam, azt a biztonságot, hogy milyen jó a református közösséghez való tartozás. Ugyanakkor azt gondolom, hogy hívő reformátusként világítanom kell a hétköznapokban, a munkám során is, mint a kicsiny gyertyának ama kedves gyermekében: „boldog az a gyertya, mely kicsinyke kört, hová Isten tette, fényével betölt”

A csepeli központi református gyülekezethez 2000-től tartozom. 1999-ben költöztünk Csepelre, és rövid ideig még visszajártunk a Városligeti fasori református gyülekezetbe, ami budapesti életünk első befogadó gyülekezte volt. Csepelen kezdetben főleg a mamakörben vettem részt, majd amikor gyermekeink nagyobbacsák lettek, ők hittanra jártak, mi a férjemmel és édesapámmal bekapcsolódtunk a felnőtt gyülekezeti életbe. Gyermekeink ebben a gyülekezetben konfirmáltak. Túl sok aktív szerepet nem vállaltam fel a gyülekezeti életben, de háttérrel biztosítok a férjem számára, aki a Pathmosz Alapítvány munkájában jelentős szerepet tölt be.

Szentgyörgyi János (75 éves)

Erre a kérdésre nem egyszerű a válasz, ugyanis a vallás nem üdvözít, csak egyedül Jézus Krisztusba vetett hit. Hogy én miért lettem református azt csak az Úr Isten tudja.

Ősi református családba születtem Sárrendesen. Ez Sárbogárd mellett van, ahol jelenlegi püspökünk, Bogárdi Szabó István, született és élt. Édesanyámék ide költöztek, s itt ismertem meg a püspök úr családját is. Éva néniével, Bogárdi Szabó István édesanyjával, rendszeresen találkoztunk és neki köszönhetem, hogy hitemben elindított és hitvalló református lettem.

Amikor később villanyszerelőként a sorsom Csepelre hozott, itt kezdtem el rendszeresen gyülekezetbe járni, de először a Budapest Külső-Üllői úti Missziói Egyházközségbe jártam, ahol Bogárdi Szabó István volt a lelkész.

Később kerültem ide a csepeli gyülekezetbe, amikor Hantos Jenő lett a lelkipásztor.

A református valláshoz azért ragaszkodom, mert ez egy megreformált vallás. A reformáció alkalmából Kálvin és követői a Második Helvét Hitvallásban fogalmazták meg a Szentírásra épülő tanainkat. Azóta nincs bálványok és szentek imádása, Mária kultusz stb.

Biblia tanítása szerint nincs más közbenjárónk az Istenhez, csak egyedül Jézus Krisztus. Legalább ugyanilyen fontosságú a Szentháromság egysége! Jézus Krisztus egyenlő az Atyával Ő is Isten. A Szentlélek habár láthatatlan, de személy, Ő is Isten. Sajnos sok más vallás ezt nem vallja, sőt van, amelyik egyenesen tagadja. Mi reformátusok azt valljuk: Atya, Fiú, Szentlélek örök-kevaló egy Isten! Ez a hármasság egyet jelent! Nekem ezt jelenti a református vallás.

Amikor keresztyén lettem, megértettem, hogy mindenkinek küldetése van. A Szentlélek által kapott talentumot az Ő dicsőségére kell felhasználni. Kaptam egy indíttatást, hogy járjak a csepeli református gyülekezetbe istentiszteletre. Templomból kifele a kézfogás alkalmával beszélgettünk Hantos Jenő akkori lelkipásztorral, s felajánlottam a szolgálataimat ennek a gyülekezetnek. Azóta itt szolgálók.

Lelki testvérekkel jó kapcsolat alakult ki, és sok-sok szép emlékü időt töltöttünk együtt. Voltak kirándulások, evangelizációs hetek. Hol Mátraházán, hol Verőcén voltunk együtt. Sajnos megöregedtünk, és közülük sokat már hazaszólitott az Úr.

Három alkalommal presbiterként is szolgáltam, de ma is teszem a dolgomat addig, amíg szükség van rám. Nagy változás akkor volt, amikor Hantos Jenő lelkipásztor úr nyugdíjba ment. Ekkor nagyon felforrósodott a levegő a gyülekezetben. „Megkavarodott a gyülekezet nyugalma.”

Sokan itt hagyták a gyülekezetet. Engem is hívtak más gyülekezetbe, de én azt mondtam, hogy az Úr engem ide állított, és én itt szeretnék szolgálni addig, amíg Ő akarja és erőt ad hozzá, vagy amíg haza nem szólít! Attól függetlenül, hogy ki a lelkipásztor, az én szavam és jelszóm továbbra is az Úrnak szolgálni. Ezért vagyok most is itt, és szolgállok!

Szőkéné Hlozsán Ildikó (70 éves)

A Martinász utcai templomba jártam. Ott konfirmáltam, keresztfiamat és saját fiamat is ott kereszteltettük. A fiam ott is konfirmált. Az esküvője már itt volt ebben a templomban 2016-ban.

Lukács tiszteletes úr nagyon sokat jelentett nekem. Huginak szólított, a családját is nagyon jól ismertem. Most Kéri Tamás tiszteletes úr is nagyon hasonló tulajdonságokkal rendelkezik, mint Lukács tiszteletes úr.

Tákos család: Imre (59 éves), Éva (49 éves), Angéla

„Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Róma 8,31)

A Tákos család évszázados református múltra tekint vissza. A gyerekeket már születésük után nem sokkal megkeresztelik, még abban az időszakban is így volt, amikor a politika nem nézte jó szemmel. Engem is születésem után kereszteltek meg, de sokáig nem tudtam róla. Csak akkor mondták el szüleim, amikor már nyíltan lehetett beszélni a vallási hovatartozásról.

Ahol laktam, egy kis faluban, ott nem volt lehetőség a vallás gyakorlására, nem volt templom, gyülekezeti hely. Sokáig a munkám miatt sem lehetett.

A református egyház felé fordulásunkat Angéla lányunk 2012 karácsonyi érkezése indította el, mint egy isteni jel. 2013-ban Húsvétkor ő is és feleségem, Éva, is megkeresztelkedett. Fontosnak tartottuk, hogy megtaláljuk a kapcsolatot Istennel.

Angéla lányom azóta állandó hitoktatásban részesül. A feleségem nagy

hangsúlyt fektetett a Biblia megismerése. A bibliaórák nagyon lekötötték, és szép élményeket adtak neki. 2014-ben konfirmált. Néhány órán én is részt vettem. Meggyőződhattünk róla, hogy a református vallás, teljes mértékben Isten és az ember kapcsolatáról szól, minden érdektől és külsőségektől mentes. A csillogás, a fény nem vonja el a figyelmet! Isten hangjára, intő figyelemztetésére kell csak figyelni! Ahhoz, hogy az ember kapcsolatba tudjon lépni Istennel, saját magát is ismernie kell.

Amikor a Csepel Központi Református Egyházközség gyülekezetének tagjai lettünk, egy új közösségre leltünk. Többen segítettek a beilleszkedésben. Ebben a gyülekezetben mi is és lányunk is új és értékes barátokra találtunk.

A gyülekezeti programokon idősebbek, fiatalok, a gyerekek is, és természetesen mi is jól érezzük magunkat. Ilyenek a családi napok, szilveszterek, gyerekeknek a nyári tábor, stb. Ezek a programok és az istentisztelet is összekovácsolják, erősítik gyülekezetünket, amelyet úgy látjuk, szükséges tovább-erősíteni, fejleszteni, megújítani.

Reformáció= újjászületés, megújulás. A reformáció 500 évvel ezelőtt pont ezt a valósította meg. Tanuljunk belőle, szülessen újjá ez a gyülekezeti közösség. Csak akkor tudunk fennmaradni hosszabb ideig, ha meg tud újulni, növelni tudja a gyülekezet létszámát, „friss vért tudunk vinni a keringésébe”.

Nagyon örülünk, hogy sok keresztes van a templomunkban, de azt tapasztaljuk, hogy nagyon sokukkal többet nem találkozunk sem a szülőkkel, sem a gyermekekkel az Istentiszteleten. Úgy látjuk, hogy nekik csak a papír, a külsőség, a családi tradíció a fontos. Nem érzik át a hit szükségességét. Őket többször meg kell szólítani, programjainkra meghívni.

A konfirmáltak körében is hasonló a helyzet. Velük a folyamatos kapcsolattartás, a visszahívásuk közösségünkbe igen fontos feladat lenne. Vajon hol keresik Istenhez az utat? A gyerekekkel egy-egy bibliai eseményt lehetne eljátszatni Istentisztelet előtt, vagy utána, amire a szülőket, nagyszülőket meg lehetne hívni. Ha jól érzik magukat közösségünkben, akkor bizonyára itt maradnának. Van a gyülekezetben egy kis zenekar, illetve van énekkar is. Őket is többször fel lehetne kérni, hogy lépjenek fel istentisztelet után, vagy részeként. Nagyon sokan szeretik a zenét, sok embert be lehetne így is hívni a templomunkba. A gyerekeknek heti egy alkalommal lehetne kézműves foglalkozást is tartani. Az így elkészült darabokat, ki lehetne állítani.

Jól átgondolt segélyezési rendszert is ki kellene dolgozni, amit a gyülekezet tagjai is megismernének, így ki lehetne zárni a rosszindulatú pletykákat, hogy olyanok kapnak segítyt, akik nem tagjai a gyülekezetnek, csak az is-

tentisztelet végére jönnek a pénzért, ők nem akarnak változtatni az életükön, nem kell nekik Isten, csak a pénz. A gyülekezetben is vannak rászorulóknak, akiket a gyülekezet jól ismer.

Ebben az évben lesz presbitériumi választás. Az újonnan választott presbitérium tagjai reményeink szerint olyanok lesznek, akik szolgálják a megújulást, a fejlődést. Hittel és teljes szívvel tudják vállalni ezt a feladatot a gyülekezet javára. Képesek lesznek jól együttműködni, a feladatokat megosztani.

Mi egy olyan gyülekezet aktív tagjai szeretnénk a jövőben lenni, amely képes a fejlődésre, megújulásra.

Tángyes Tamás (19 éves)

Számomra a református vallás, mint protestáns irányzat egyet jelent a megújulással, a lutheri reformáció továbbgondolásával. Egy teljesen más nézőpontba helyezése Isten és az ember kapcsolatának. Egyfajta visszatérés Krisztushoz, magához az alaphoz. Elsősorban nyilván azért, amiért a csepeli reformátusok nagy része idejár. Ez esik legközelebb. De ami fontos, hogy senki se akarna egy olyan közösség tagja lenni, ahol nem érzi jól magát, és nem érzi, hogy ott valóban Isten munkálkodik, bármennyire is essen közel az a hely.

A csepeli református testvérek szeretetét első kézből tapasztalhattam még anno megtérésem idején, így nem is volt kérdés hogy a gyülekezet részévé akartam válni.

Tímár Éva (71 éves)

A reformáció egyszerű, tiszta és a Bibliára alapuló. Hitünk Jézus kereszthalálával nyert értelmet. Ezt a hitvallást az én családom – édesanyám részéről – több mint 100 éven keresztül megtartotta és gyakorolta. A felmenőim megingathatatlan hite által mi is a református hitet tartjuk és gyakoroljuk, továbbadjuk gyermekeinknek és unokáinknak.

Mindez csak Isten kegyelmével mehet véghez, mert a mai világnak nem kell se Krisztus, sem az ő tanai. Ezért szükséges a hívők közösségébe járnai és a megváltottak hívő közösségét építeni.

Fontos tehát számunkra egy krisztusi gyülekezethez való tartozás, és az

a természetes, hogy lakhelyünk református gyülekezetét tartjuk lelki otthonunknak. Bármerre is visz a sorsunk mindig fontos (volt és lesz) megtalálni a templomot és a hozzátartozó gyülekezetet.

Most csepeli lakosként természetes módon a csepeli református templomot és gyülekezetet igyekszünk gyarapítani, erősíteni a hitben és odajárunk fejlődni, épülni, megmaradni az Igaz Hitben, de csakis a Biblia fényében Krisztus érdeméért.

Alázatos hittel!

Tömböly Kálmánné (53 éves)

1982-ben a férjemmel való házasság kötésünk alkalmából költöztem Csepelre. Házasságunkból három gyermek született. Édesanyámék római katolikusnak kereszteltettek meg minket a testvéremmel együtt. Elsőáldozó is voltam. A hittanórákon hallottam Istenről, Jézus Krisztusról és a Szentlélekről, de ezek a tanítások átmentek rajtam. Serdülő leányként édesanyámat, Isten magához hívta, de én ezt akkor még nem tudtam, ezért sokáig haragudtam Istenre. Közben családom lett, a gyermekáldások szépségeivel és nehézségeivel együtt – építkezés, adósság, családi problémák, a férjem is keveset volt otthon.

Egy-egy elkeseredett pillanatomban kezdtem keresni Istent, hol a Jehova Tanúi által, hol a katolikus vagy evangélikus templomokban, de kisebb összejöveteleken és természetgyógyász által is. A sokféle tévelygésből a szívem hozott ide a Központi Református Templomba. Akkoriban még lopva jártam a gyülekezetbe, mert a férjem nem örült neki, azonban gyermekeim rám bízta a döntést. Azóta Isten megváltoztatta a családomat is, mert ma már a férjem is elfogadta ezt a döntésemet Isten mellett. Engem a református hitben az istentiszteletek egyszerűsége – sokféle ceremónia mentessége – fogott meg.

Első perctől fogva szeretettel fogadtak ebben a közösségben. A köszönésünkben is csupa jókívánság van mindenki számára: Áldás, békesség!

Nagyon megnyugtató az igehirdetések alatt, ezt a békességet megtapasztalni és megtartani. Itt döböntem rá, hogy a papok, tiszteletes urak és aszszonyok is ugyanolyan nehézségekkel küzdenek, mint mi hívők.

Szívesen hallgatom a vendég tiszteletesek igehirdetéseit is. Szívemhez szóló, amikor a jelen világából, a saját családjukból, ismerősi, baráti körből hallhatjuk a példákat Isten munkájáról, kiigazításáról – az ige fényében. Nagyon örülök, hogy minden istentiszteleten a magyar népért imádkozva,

felváltva énekeljük a Himnuszt, Székely Himnuszt és a Szózatot. Minden segítséget megkaptam, hogy felnőttként – Istent felvállalva az életemben –, konfirmálhassak. Nagyon szeretem a szervezett gyülekezeti kirándulásokat, a természetben gyönyörködve, Istennel járva az utat, s közben a gyülekezetünk tagjait is jobban megismerhetem, és még a családtagjaim is eljöhhetnek velem.

Számomra emlékezetes a Női Csendes Nap: a bizonyágtételekkel, igemagyarázatokkal, saját tapasztalatok megosztásával, énekléssel együtt volt a közösségben töltött idő. Gyermekeimmel és unokáimmal sokszor részt veszünk a családi napokon, ahol megelevenednek a bibliai történetek, közös játékok várnak minket, majd kézműves foglalkozással zárul az alkalom.

Évente megrendezésre kerül a nyári gyermektábor, ahol egy jókedvű csapattal voltam szolgálatban és nagy öröömre, már az unokám is részt vett a táborban. Így ő is új élményekkel, barátokkal gazdagodott. Szívesen segítettem a könyves rész teendőiben, vagy alkalmanként a vendéglátásban.

Köszönöm Istennek, aki tüzzel is tisztított (háztűz) 2016-ban az otthonunkban, hogy mégis óvó, védő és tanító az életünkben. A gyülekezetől is azonnal kaptunk segítséget, imádkoztak értünk, tárgyi felajánlások érkeztek és anyagi támogatást is kaptunk a gyülekezet lehetőségeihez mérten.

Hálát adok Istennek, hogy ebbe a szeretetteljes közösségbe vezetett engem.

Vass Ibolya

Számomra a református hit a tiszta tanítást jelenti elsősorban. Ahogyan Péter is mondja 1Pt 2,2-ben: *„Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjetek”*.

Ahhoz, hogy az ember igazán higgyen, tudnia kell, hogy mit hisz. A Bibliában van leírva mindaz, ami szükséges ahhoz, hogy igazán üdvözítő hitünk legyen, és csak a Bibliából ismerhetjük meg az Úr Jézust személyesen.

A református tanítás hála Istennek biblikus. Nincs más felekezet, amely tisztábban vallaná és tanítaná a Biblia igazságát. A Heidelbergi Káté, a II Helvét Hitvallás nagyon szépen összefoglalja a Biblia alapján a mi hitünket.

Számomra sokat jelent a reformátorok élete és példája. Soha nem alkudtak meg, mert igazság nélkül nincs igaz hit, és mert Jézus Krisztus maga az igazság, így az Ő szava mellé semmit nem tehetünk.

A reformáció 4+1 alapigazsága számomra meggyőződés a Biblia szerint:

- Egyedül kegyelemből.

- Egyedül hit által van üdvösségünk, nincs saját érdemünk.
- Egyedül Krisztusban és Krisztusnak hiszünk, és általa üdvözülünk, nincs más közbenjáró.
- Egyedül a Szentírás szavait tartjuk zsinórmértéknek és vitathatatlan igazságnak.

- Egyedül Istené a dicsőség

Erről meggyőződtem a Biblia szerint én is, és én ezt hiszem és vallom.

Számomra református elődeim hitet adnak és utat mutatnak, ha ők képesek voltak meghalni a hitükért, vagy akár gályarabságra menni, akkor nekünk is éppen olyan komolyan kell vennünk a hitünket és megvalljuk akkor is, ha esetleg ezért hátrány ér bennünket .

A gyülekezet tagja elsősorban azért vagyok, mert Isten tudja, mi a jó nekem, és Ő azt kéri, hogy ne egyedül kóboroljunk, mint a bárány, aki eltéved és minden veszélynek ki van téve, hanem maradjunk közösségben egymás erősítve, egymást szolgálva, Ige közelében. Kedves embereket ismertem meg, jó együtt lenni, és jó legalább egy mosollyal, vagy bátorító szóval valakinek segíteni, ha úgy látjuk, szüksége van rá, természetesen a szolgálat nagyon fontos, egymás épülését szolgálva, segítve növekedhetünk hitben.

Azt gondolom, ebben az Igében minden benne van:

„És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, el nem hagyván a magunk gyülekezetét, a miképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.” (Zsid 10,24-25)

Mennyei édes Atyám. Hálát adok Neked, hogy 500 éve megújítottad az egyházadat, és hogy azóta is őrzöl minket. Őrizd meg a mi egyházunkat továbbra is. Vezess minket, és add, hogy mindig meg tudjunk újulni, vissza tudjunk térni a Te Igédhez.

Add Urunk, hogy soha ne felejtsek el mit Tettél értünk. Így őrizd Úr Jézus a csepeli gyülekezetet is, szaporítsd üdvözülőkkel, segíts, hogy egymást még jobban szeressük és segítsük. Te készítsd el az alkalmakat ezután is édes Istenem. Áldd meg az istentiszteleteket, áldd meg a gyülekezet tagjait, a hittanos gyermekeket is édes Atyám. Add, hogy minél többen megismerjenek személyesen Téged és a Te Szent Igédet.

Az Új Jézus nevében kérlek Uram.

Ámen

A MAMAKÖRRŐL

László Ildikó

Több mint egy évtizede már annak, hogy bekapcsolódtam ebbe a mama-köri csoportba és azóta is aktív tagja vagyok. Sok szeretetet kaptam ebben a közösségben, ahová kismamák, kisgyermekes anyukák járnak rendszeresen.

2012-ben kezdte el lelkipásztorunk felesége, Rozika vezetni ezt a csoportot Gyöngyösről való idekerülésük után, s a havonkénti alkalmak azóta hetente vannak. Nagy örömmel vagyunk együtt szeretetteljes légkörben, s amíg a gyerekek játszadoznak, mi kötetlenül beszélgethetünk különféle témákról, amiket mindig az Ige mérlegére helyezünk, és azon át szemlélünk, boncolgatunk. Felmerülnek a családi élettel, házassággal, gyermekneveléssel kapcsolatos kérdések is. Személyes tapasztalatainkat is szívesen megosztjuk egymással.

Rozika szívén viseli mindannyiunk lelki növekedését, az ő szárnyai alatt lettem én is megtért, imádkozni vágyó hívővé. Sok édesanya és gyereke fordult meg már nálunk az évek során, aztán a gyerekek bölcsődébe, óvodába mentek, de van olyan édesanya, aki már második, sőt harmadik gyermekének is életet adott közben. Így alakulhatott ki mára egy kis összetartó, szorosan egymáshoz kötődő kemény mag, akikkel azóta is hetente hálát tudunk adni Istenünk gondviselő, megtartó szeretetéért. Remélem, még hosszú ideig.

ISMERTETŐ A HELYI KÉKKERESZT CSOPORTRÓL

Marosfalvi Ferencné, Dóra

„Azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” (Jn 8,36)

Azok kedvéért, akik nem tudják, kik vagyunk mi kékkeresztesek, néhány szó magunkról, az egyesületünkről és arról mit, illetve kit képviselünk, miért fontos a számunkra a Budapest-Csepel Központi Református Gyülekezet?

A Református Iszákosmentő Misszió a Magyar Kékkereszt Egyesülettel

közösen, elsősorban az alkoholizmusban, de más szenvedélybetegségben szenvedőknek nyújt segítséget ahhoz, hogy Jézus Krisztus által a szabadulást megismerjék. Mi már megtapasztaltuk az Isten szeretetét és Jézus Krisztus gyógyító erejét.

Tagjaink többségében szabadult alkoholisták, szenvedélybetegek és családtagjaik, valamint olyan elkötelezett segítők, akik vállalják, hogy alkohol fogyasztása nélkül élék az életüket. Ezt a vállalást, egy szándéknyilatkozat aláírásával teszi meg mindenki.

Az aláírást követi egy hat hónapig tartó türelmi idő. Amennyiben a jelölt sikeresen vette az akadályt – az alkoholmentes életet –, és továbbra is kéri a tagfelvételét, úgy az egyesület elnökségi döntése alapján, felvételt nyer sorainkba, és jogosult lesz kékkeresztes jelvény viselésére is.

Az egyesület története röviden a saját honlapjukról (www.kekkereszt.org): „az első magyar Kékkereszt Egyesület alapítója egy azelőtt rendkívül iszákos újvidéki iparos volt a múlt század végén. Külföldi útja során megismerte a Nemzetközi Kékkereszt szervezetet és befogadta a gyógyító evangéliumot. Iszákosságától megszabadulva elhatározta, hogy felkarolja alkoholista embertársai sorsát és kapcsolatba lépett a svájci Kékkereszttel. Ennek hatására Újvidéken megalapította a Kékkereszt Egyesületet. Ezzel egy időben budapesti evangéliumi körökben is megindult az iszákosmentő mozgalom. 1895-ben megalakult a Kékkereszt Egyesület.

1919-ben a kommunisták betiltották az egyesületet, de 1921-ben újrászerveződve a Kékkereszt tovább folytathatta munkáját egészen 1948-ig, amikor a hatalomba lépő kommunisták ismét betiltották. A gyógyító munka a magyarországi Evangélikus Egyházban folytatódott 1953-ig, ezután azonban már csak 1981-ben kezdődhetett újra a magyarországi Református Egyházban szerveződő Református Iszákosmentő Misszió (RIM) megalakulásával. 1989-ben - ismét a svájci Kékkereszt szervezettel karöltve – megalakult (újra) az első Kékkereszt csoport a RIM-ben, majd 1993-tól ismét önálló egyesületként folytathatja tevékenységét szoros együttműködésben a RIM- mel. Az együttesen vállalt gyógyító munka eredményeképpen „szabaduló” iszákosok, és más szenvedélybetegek utógondozását a Magyar Kékkereszt Egyesület és Iszákosmentő Misszió országos hálózata segíti.”

Az Iszákosmentő Misszió vezetője 1981-ben Nt. Siklós József volt. 1983. június 22-én Siklós József tragikus vonatbalesetéből bekövetkezett halála után, a temetése napján, alakult meg az első utógondozó csoport a

Református Iszákosmentő Misszióban. (Még aznap este, ahogy jöttek a temetről a szabadult testvérek, lelkészek, beszélgetvén eldöntötték, hogy ebben a munkában szükséges az utógondozás, létre kell hozni egy ilyen csoportot. Azon íziben meg is alakult a Csepeli Csoport és megtartották az első alkalmat a csepeli református templom gyülekezeti termében. Arról nem szól a fáma, hogy miről szólt az alkalom, de gyanítom, hogy hálaadás-sal voltak együtt az elhunyt lelkipásztor életéért.)

Siklós József hitvallását valljuk mindannyian: „... és hiszem, hogy Jézus Krisztusnak van hatalma minden bűnből, szenvedélyből, és nyomorúságból megszabadítani a Sátán foglyait. Vállalom az életközösséget a szolgáló szeretetben önmagát feláldozó Jézussal. Vállalom, hogy ott a helyem testvérként a legelesebb ember mellett is. Életemet, imádságaimat, erőmet, időmet, anyagi javaimat e célra kész szívvel felajánlom.” (Siklós József 1950.)

A Református Iszákosmentő Misszió vezetését 1983-ban Nt. Balog Zoltán református lelkész vette át, és folytatta a szolgálatot 2006-ban bekövetkezett haláláig. Mindez idő alatt a Református Iszákosmentő Misszió első utógondozó csoportjának, a Csepelinek lelki vezetője és a Csepel Központi Ref. Gyülekezetnek presbitere is volt. A kezdet nem volt felhőtlen. Sok időbe tellett, hogy a gyülekezet el- és befogadja a szabadultakat.

A korábbi években három, 2016-tól négy szolgálati ág jelenik meg az egyesületi munkában. Gyógyítás, utógondozás, a prevenció és szociális átmeneti otthon.

1993. augusztus 3-án újraalakult a Magyar Kékkereszt Egyesület. A Református Iszákosmentő Misszióval szoros együttműködésben közösen végzik a szolgálatot az alkohol- és más szenvedélybetegek körében.

1996-ban megteremtődött annak a lehetősége, hogy a Kékkereszt egyesület saját otthon biztosítson a Református Iszákosmentő Misszió Gyógyító konferenciáinak Dömösön. Ma Alkoholológiai Rehabilitációs Intézetként működik, a volt SZOT üdülőben.

A tárgyi feltételeket a Magyar Kékkereszt Egyesület biztosítja, de tartalommal a Református Iszákosmentő Misszió tölti meg. Adományokból, tagdíjakból, OEP (újabbán Nemzeti Egészségbiztosítási Alapkezelő) finanszírozásból és szociális támogatásból látjuk el a hozzánk forduló betegeket, és tartjuk fenn az Intézményt.

Döntően a Református Egyház rendeli ki a lelkészeket, de jönnek református lelkészek önként is szolgálni, persze más-más felekezetből is. Hiszen a Magyar Kékkereszt Egyesület a rászorulókat, a segítséget kérők számára

nem köt ki felekezeti hovatartozást. Teljesen megvalósul ebben a körben az ökumené. A gyógyító konferenciákon (évi 15 alkalom) két- illetve háromhetes turnusokban látunk el egyszerre 30 olyan segítségre szoruló, aki azért jön hozzánk, hogy megszabaduljon az alkohol vagy más szenvedélybetegségéből, depressziójától, vagy az élete más nyomorúságától.

Mi az ige segítségével bemutatunk egy másik lehetőséget, egy más utat, az Isten útját. Aki ezt a mást elfogadja, megtapasztalhatja Jézus Krisztus szabadítását. Ezért mondjuk mi, hogy nem elvonó, hanem ajándékozó kúrára jönnek hozzánk a betegek. Mert „a szabad nekem nem inni” szabadságával együtt, egy új életet is kap az, aki komolyan Jézus Krisztus mellett dönt.

Mi az otthonukban, vagy sajnos sokszor hajléktalanságukban sem hagyjuk magukra a Dömösről távozókat. Utógondozó csoportjainkba jöhetnek azok, akiknek nincs egyházi kötődésük, vagy olyan a közeg, hogy nem tudják a problémáikkal együtt befogadni a szabadult, vagy a még kereső testvéreket. (Ma már 50 utógondozó csoport működik szerte az országban.) Általában egy lelkész és egy választott kékkeresztes tag (csoportvezető) felel a csoport működéséért.

Nagyon fontosnak tartjuk a prevenciót és a családgyógyítást is. Ez a tevékenységünk is többrétű. A fiatalok körében megakadályozni a szenvedélybetegségek kialakulását, iskolai felvilágosító előadások tartásával, táboroztatással. A saját betegeink gyermekeit és hozzátartozóit a családi hetekre hívogatjuk. A cél, megakadályozni, hogy a családban látott minta továbbéljen a gyerekekben. Ezek a Dömösön tartott programok a prevención túl a családgyógyítás eszközei is, ugyan úgy, mint a párkapcsolati hetek, vagy a hitmélyítők. Különösen azért mert itt a család minden tagja közösen élheti át Isten szeretetének, kegyelmének ajándékait. A programok idejére családi, és házaspári szobákat is tudunk biztosítani. Megjegyzem, szívesen vesszük, ha már a gyógyítóra is elkíséri a házastársa a beteget, mert együtt kaphatnak szabadítást ki-ki a maga bűnéből, nyomorúságából.

A több évtizedes szolgálatunk alatt találoztunk sajnos sok olyan emberrel is, akik bukdácsolnak, folyamatosan vissza- visszaesnek, és bár számtalan gyógyítón vettek részt, nem tudnak megerősödni, meggyökerezni a hitben. Nyilván ismerős a Máté 13. A Magvető példázata. Az ilyen betegeknél, akiknél sziklára, tövisek közé, útfélre hull a mag, hiába hallják az ígét, ideig-óráig való csak az örömük. Nem, vagy nem jól gyökeresedik meg bennük az ige. E világ gondja, a gazdagság csábítása, ami megfojtja az ígét? Vagy a nyomorúság, vagy az üldözés (meg nem értés)? Ez az új elem

a munkánkban. Egyes embereknél, megtalálni, mi az „eltántorodásuk” oka.

A bajokat megfejteni, a sokszor évtizedek alatt rárakódott páncélt lefejtetni, a bűnöket feltárni, több idő kell – sokszor hónapok. Ezt a több időt kaptuk meg, amikor személyes gondoskodás nyújtására adott lehetőséget a szociális szféra.

A CSEPELI KÉKKERESZT CSOPORT

Marosfalvi Ferencné, Dóra

Heti rendszerességgel keddenként (fél 6-kor) tartjuk az alkalmainkat immár több mint 34 éve a Budapest-Csepel-Központi Református Egyház-községben.

Változó létszámban jönnek össze közösségünk tagjai, akik közül többen a környező településekből, más kerületekből is járnak ide.

Minden alkalommal a csoport által választott református lelkész – a megalakulás óta jelenleg a negyedik – igével szolgál közöttünk (akadályoztatása esetén is mindig van helyettesítés).

Isten igéjét hallgatva, közös beszélgetésekben, vagy egyénileg a lelkész segítségével, a közösség tagjai választ kaphatnak a problémáikra. Az alkalmakon a mindennapi gondjainkra kaphatunk megoldást, bár tanácsot nem adunk. Igei segítséget kaphatunk eligazodni az életünk, vagy a hitben járás útján. Itt nyíltan beszélhet bárki magáról, a gondjairól. Ebben a körben egymás hite által gyógyulunk.

A csoportalkalmak nyitottak: a megoldást még keresők számára is kínálunk segítséget.

Ki- ki a saját története elmondásával, bizonyágtételével, reményt adhat az újonnan érkezőknek, a még rabságban szenvedőknek.

A csepeli csoport az alkalmakon túl is közösségként működik. Kapcsolatot tartunk más településen működő kékkereszt csoportokkal, találkozón, csendes- napokon veszünk részt. Ugyanakkor a gyülekezet jóvoltából nekünk is van lehetőségünk a meghívásokat viszonzni. Minden év decemberében 80-120 fős karácsonyi ünnepséget rendezhetünk. Nem beszélve a Kékkereszt Csoport 25. és 30. éves Jubileumi Találkozójáról, amelyeket a templomban, a teljes gyülekezet részvételével tartottunk meg. A kezdeti nehézségek már régen feledésbe merültek.

Igazi otthon biztosított számunkra a csepeli gyülekezet. Testvérként befogadtak miket. Minden hónap utolsó keddjén úrvacsorai közösségben vagyunk együtt. Nt. Kéri Tamás a gyülekezet lelkipásztora (kékkeresztes tag) végzi a szolgálatot az alkalmon. És köszönjük az odafigyelést, hogy a templomban is szőlőlével úrvacsorázhatnak a kékkeresztesek.

Csoportunk tagjai közül jó néhányan a dömösi „kúra” után a csepeli központi református gyülekezetet választották, itt konfirmáltak, és beépültek a gyülekezetbe, vagy másokat itt kereszteltek és újra idejárnak templomba. Ugyanakkor arra is van példa, hogy a gyülekezeti tagok rendszeresen eljönnek keddenként a közösségünkbe, annak ellenére, hogy nem szenvedélybetegek.

BESZÁMOLÓ A PATHMOSZ ALAPÍTVÁNY TEVÉKENYSÉGÉRŐL

dr. Némethi Zsolt kuratóriumi elnök

A Pathmosz Alapítványt 2009-ben Kollár József, gyülekezetünk tagja hozta létre egyösszegű adományával. Az alapító a nevet arról a Bibliában is szereplő kis görög szigetről vette, ahol János apostol megírta a Jelenések Könyvét. Az alapítói nyilatkozat szerint az „Alapítvány azért alapítottott, hogy a csepeli református gyülekezet jövője emberi segítség által az áldozatkészség mértékében biztosítva legyen.”

Az alapítvány célja támogatni a csepeli hívők és az „úton lévők” (hitüket keresők) életét a Csepel Központi Református Egyházközségben. Ezt a célt a következő tevékenységek révén kívánja elérni:

- a templom és a hozzá kötődő parókia állandó működésének segítése;
- a csepeli fiatalok lelki épülésének elősegítése;
- az idősek segítése az egyházközségen belül;
- az egyházközséghez tartozó, rászoruló családok segítése;
- táborok, kulturális rendezvények, kirándulások szervezése;
- iskola, óvoda alapítói fenntartása;
- könyvkiadás;
- oktatás, képzés szervezése a felmerülő igények szerint.

2013. tavaszától kezdődően az alapítvány ügyintéző-képviselői szerve, a háromfős kuratórium, a következő összetételben működik: Kollár József és Kéri Tamás tagok, Némethi Zsolt elnök.

Már 2013-tól az alapítvány vállalta a gyülekezetbe járó rászoruló, elsősorban kisgyermekes családok, idős vagy beteg egyedülállók karácsonyi támogatását. Eddig minden évben 200.000 Ft körüli összeget adományoztunk 20-30 gyülekezeti tagnak és családjának.

2014-től minden évben, évente összesen 150.000 Ft-tal támogattuk az egyházközség nyári gyermek- és ifjúsági táborainak megszervezését.

A rászorulókat 2015-ben élelmiszeradományban részesítettük, és ugyanabban az évben az Unicredit Bank jóvoltából rendelkezésre bocsátott számítógépeket az egyházközségnek adományozta alapítványunk.

Bibliákat ajándékozunk a konfirmandusoknak évek óta. Az egyházközség pénzbeli támogatásunkkal énekeskönyveket valamint technikai eszközöket vásárolt.

A 2015. év folyamán a Norvég Civil Alap minősítette nyertesnek pályázatunkat. A „Hátrányos helyzetű kismamák támogatása Csepelen” tárgyú program keretében roma kismamák és kisgyermekes családanyák részére tartott foglalkozásokat az alapítvány munkavállalója heti egy-két alkalommal májustól szeptemberig.

A kiadásaink finanszírozása több forrásból történt. Egyrészt a személyi jövedelemadó felajánlott összegeiből, illetve magánszemélyek pénzádományából, valamint pályázati támogatásokból.

2015-ben „Tenyerén hordozva” című pályázatunk a Nemzeti Együttműködési Alap Társadalmi Felelősségvállalás Kollégiumánál 300.000 Ft támogatásban részesült. Ugyanitt 2016-ban a „Karodba zárva” című pályázatunkkal 250 001 Ft-t nyertünk el.

A Reformáció 500. évfordulójára beadott, 2017. évi pályázat „Segítő szeretettel egy jobb jövőért” címmel 1.077.000 Ft összegű támogatást érdemelt ki az előbb említett pályázatónál.

Az alapítvány elmúlt évekbeli, talán sikeresnek minősíthető működését nagyban segítette gyülekezeti tagtársunk Pintér Józsefné Ági könyvelőként, tanácsadóként. Rajta kívül Holik Attila egyházközségi főgondnok volt az, aki részt vett a kuratóriumi üléseken, beszámolt a gyülekezeti tevékenységről és javaslataival, tanácsaival hozzájárult az alapítvány rendeltetésszerű működéséhez.

ÚTÓSZÓ

Magyary Ágnes

Számomra a hit paradoxon. Örök élet, test feltámadása, mennyeknek országa. Csak hogy néhány dolgot említsek. De én mindig is imádtam a paradoxonokat. Hiszen maga az élet is az. Megszületünk, meghalunk. A születésünkre nem emlékszünk, kénytelenek vagyunk hinni szüleinknek, amikor azok meggyőződéssel állítják, hogy az ő gyerekeik vagyunk; a halálunkkal kapcsolatban vannak élményeink, de azt már nem tudjuk elmesélni, pedig mennyire tanulságos lenne.

A hit ellentéte nem a hitetlenség, hanem a kételkedés – mondja Kierkegaard Félelem és reszketés című művében, amelyben Ábrahám történetét elemzi. Ábrahám felmegy a hegyre, ahol kiderül, a fiát kell feláldoznia. A szerző ennek kapcsán elmélkedik a hitről és arról, hogy az ősatya egy percig sem inog meg. Félelmetes ez a történet, hiszen nem csak a próbatétel, hanem Ábrahám helytállása is rémisztő. „De Ábrahám hitt, és nem kételkedett, hitt a képtelenségben.” – írja Kierkegaard.

A reformáció 500. évfordulóját ünnepelve sokan sokféleképpen emlékeznek. Van, aki úgy gondolta, a gályarabokat kell felidézni, hiszen az ő történetükön keresztül lehet megragadni, miért is olyan fontos az, ami 500 évvel ezelőtt zajlott. Ez összecseng a csepeli gyülekezet ötletével, amely szintén úgy vélte, saját története tükrözi legjobban a múltbeli események jelentőségét. Jelen kiadványban nyomon követhetjük miképpen kerültek emberek közel az egyházhoz, hogyan jutottak vagy éppenséggel maradtak meg a hitben.

Számomra a reformáció a fehérre meszelt református templom édesanyám szülőfalujában, ahol a kazettás mennyezet alatt zöldre festett padok sorakoznak, és a több réteg vakolat alatt – mint utólag kiderült –, négy vagy öt középkori freskó is rejtőzött. Számomra a reformáció a vallásórák a kolozsvári Kétágú templomban a galambszelídségű tiszteletes asszonnyal, aki anygali kedvességgel kérdezte: mit szeretnénk énekelni.

– Áldott orvos – zúgta a gyereksereg.

Mindig ezt akartuk. Vallásóra előtt, vallásóra után. „Az áldott orvos közeleg. A drága főpap: Jézus.” Ha megkérdezte volna, akkor még alatta is. Még szerencse, hogy nem tette. Nem tudom, hogy nem örült bele. És amíg a többi, számunkra csigalassúságú, éneket csak ímmel-ámmal énekelgettük, ezt tele torokból fújtuk. Mit fújtuk?! Üvöltöttük.

Van olya vélemény, hogy Kálvin és Luther azért nem tudtak egységre jutni, mivel Luther a középkori német misztikából, míg Kálvin a francia humanizmusból táplálkozott. Mindenesetre én Kálvint mindig pont olyannak képzeltem el, mint Pál apostolt: jól képzett, nagyon okos, következetes és néha idegesítően logikus. Nála nincs ellenmondás és sejtelmes képtelenség.

De hogy ne legyek hűtlen a paradoxonhoz, zárlatképpen álljon itt egy idézet egyik kedvenc szerzőmtől, Szentkuthy Miklóstól: „Ha van Európában reformáció, akkor ez az: hogy felfedeztük, hogy eddigi imáink tulajdonképpen káromlások a maguk túl familiáris isten-biztonságunkkal, s ehelyett a probléma, a krízis (az ilyen „káromlások”, mint az enyémekek most itt előt- ted): a nagyobb szeretet, a nagyobb tisztelet, mert ezerszer jobban kifejezi a való helyzetet: Isten quasi „lehetetlenségét” az emberi erkölcs, emberi ész és emberi természet számára – irodalmilag túljátszva a dolgot: a blaszfémia definiál, a definíció blaszfemál.”